

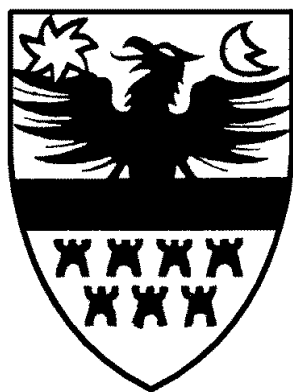
Délelőtti előadások (10.00–12.00)

Elnök: J. Újváry Zsuzsanna egyetemi docens

Csihák György (Zürich):

*A gyulafehérvári román határozat és a Magyar Királyság Történelmi Alkotmánya. Erdély elvesztése.
(Tények egy kicsit másként)*

*Légy hű, s bízzál jövődbe, **nemzetem.***
Arany János (Nagyszalonta, 1817)

Erdély címere

*„Kevés olyan diplomáciai irat van, amely annyira eltévesztette célját, mint a trianoni.”
„Lehet, hogy jön újra egy pillanat, amikor az álom legyőzi a valóságot.” (Henry Kissinger, 2014. 197. oldal)*

Amikor ezt a rendezvényt szerveztük, azt írta nekem valaki: meg kellene vizsgálni, hogy miért vettük olyan könnyen tudomásul, például Erdély elvesztését, miért nem lett forradalom, vagy nagy megmozdulás? Miért és miként érvényesült Erdély különállása még az újkorban is, hogy lehetett leszakítani a török kiűzése után kialakított Magyar Királyságról ilyen könnyen 1918-ban? (Nem történt például általános felkelés a Magyar Királyságban való maradásáért.)

A kérdés – így a válasz is – két részre osztható: Igaz-e: 1) hogy könnyen vettük; 2) hogy nem volt megmozdulás. Igaz-e, hogy ez a főkérdés?

Keresem a választ, ott lehet valahol a tények között – amint a kérdés jogosultsága is. Gondolat ébresztőül soroljunk fel legalább néhány tény, talán majd egyszer összerakjuk – esetleg másképpen, mint eddig. Van egy könyvem a 17. századból. Az első lapján áll: „Ha nem érted, ami ebben a könyvben van – tanulj!” A történelem egy nagy, nyitott könyv, de tanulni belőle nem mindig könnyű.

A jelen kérdések megoldásának kulcsa rejtve van valahol a történelemben. Eddig még senki sem találta meg. Kérem, keressük ezt is! – *no meg az igazságot.*

„Honfoglaló magyar koponyákon a törökös típusok 50 %-ban, a finnugor formák 15,6 %-ban voltak észlelhetők, tehát a törökös túlsúly háromszoros volt. Az általam vizsgált 30'185 mai magyarnál ez a túlsúly tízszeres, 48,8 % a 4,5 %-hoz, a régi szláv jellegegyüttesek pedig csak 2,2 %-ban mutathatók ki. Az általam vizsgált 593 székely-magyarnál a törökös típusok 53,7 %-ban, a finnugor formák 1,6 %-ban, a régi szláv jellegegyüttesek 1,0 %-ban mutathatók ki. Nec-

rasov Olga romániai antropológus 1979-ben megjelent francia nyelvű összefoglalója szerint Romániában a dinaroidhoz, mediterránoidhoz és az alpihoz közeli formák és azok átmeneti formái a gyakoriak... Necrasov megemlékezett a dák korszakbeli (2-3. század) koponyákról is, viszont hangsúlyozta, hogy a feltárt sírok többsége hamvasztásos jellegű volt...” (Henkey, [Acta X/3](#), 112-113. oldal). *A mai románok tehát nem a törökös típusba tartoznak, jelentős szláv népmaradvány pedig Erdélyben nincs.*

Seminoék jelentését (SCIENCE vol. 290. 10. November 2000) a genetika tudomány álláspontjának kell tekinteni mindaddig, amíg nem lesz más, legalább hasonlóan alapos munka ebben a tárgyban. A jelentés szerint Európa legrégebbi génmutációja (haplocsoportja) 40-35 ezer éves és a legnagyobb arányban a mai Kárpát-medencei magyar népben található. Él még elég nagymértékben a körülöttünk régebben lakó népekben is (szlovák, horvát, albán, lengyel, ukrán), viszont Európa nyugati feléből szinte teljesen hiányzik. Származik az M 45-ös leszármazási vonalból, amelynek leszármazási vonala az M3 is, ami megtalálható néhány szibériai és amerikai népben.

Neparáczi Endre doktori értekezése (2017) Szegedi Tudományegyetem Genetikai Tanszéke: „A honfoglalók genetikai származásának és rokonsági viszonyainak vizsgálata archeogenetikai módszerekkel.” Az értekezés 66. oldalán írja: „Nemrég a legközelebbi nyelvrokonainknak számító khantik és mansik genetikai származását is vizsgálták genom szintű Admixture elemzéssel Wong és társai, 2016-ban, akik kimutatták, hogy ezek a népek igen ősi génkészlettel rendelkeznek, amelyhez 5-7 ezer évvel ezelőtt jelentős ázsiai génkészlet keveredett a mai evens és evenks populációk őseitől.”

(„A khantik és a mansik ősi európai génjei bizonyítják azt a feltevést, hogy a korai magyarság a Kárpát-medencéből odáig terjedt... Ezt a vonalat vizsgálja Szekeres István a rovásíráson keresztül. Vissza kell menni a képirásig, meg kell határozni azok hangértékét és jelentését, hogy az utójelek (betűk) megfelelő hangértékét meg tudjuk kapni. Egyetlen gond az, hogy a képirást minden nyelven lehet olvasni és ez a rovásírás kutatását nehezíti. A kínai írásmód tulajdonképpen stilizált képirás, ők soha nem tértek át a beszédhangokat jelölő betűírásra. Ha ide vezetjük vissza a rovásírás eredetét, akkor ennek terjesztését csak az ázsiai hunok végezhetnék el, akik Ujgurból terjedtek el. Körösi Csoma Sándor a magyarokon uralkodó török-hunok őshazáját jelölte meg Ujgurban, mint magyar őshazát. Nem ismerte fel a Kárpát-medencei őstelepes magyarok és a felettük uralkodó törökök közti különbséget. Ezt a hibát még a jelenlegi kutatók is elkövetik és az uralkodó osztály történelmét fogják rá a magyarokra. Ez igen érdekes dolog, érdemes vele foglalkozni, máskülönben sohasem tudjuk igaz történelmünket megállapítani.” Nógrády Mihály, Kanadában élő tudós kutatónk véleménye.)

(Neparáczi tovább:) „Az ázsiai hunokkal (a kínai írásokban 'sziongnu') kapcsolatos eddigi y kromoszóma vizsgálatokat foglalja össze a kínai Longli Kang (Tibeti Egyetem) és munkatársai 2013-ban készített összefoglaló munkáján keresztül. A sziongnu csontokból eddig kinyert, az apai vonalú leszármazást feltáró y kromoszóma minták a ... Q (M3) haplocsoportba tartoznak. ... A kutatók a korábbi eredmények összesítése alapján megállapították, hogy az eddigi feltárt ősi hun minták túlnyomó többsége a Q haplocsoportra jellemző mutációkat hordoznak. A Q haplocsoport kb. 17-31 ezer évvel ezelőtt jelent meg Dél-Szibériában valószínűleg az Altaj környezetében. Még a jégkorszak vége előtt a génmarker hordozói voltak azok, akik először átkeltek az észak-amerikai kontinensre, így az amerikai őslakos indiánok túlnyomó része a Q (M3) alcsoportba tartozik. A Q többi alcsoportja azonban Eurázsia keleti felén terjedt el szélesebb körben. Alacsony európai előfordulását az avarokkal és a türk (hun) népekkel hozzák kapcsolatba a kutatók.” (V. ö. Gáspár, [Acta XXXI/5](#).)

A kínaiak számára a „hun” az „sziongnu” (sun nu), ami nagy rabló bandát jelent, akiknek az eurázsiai hatalmas területen, évezredekken keresztül kialakult és felbomlott államait és népeit illették ezzel a névvel. Írott kínai forrásból tudható, hogy ezek a népek önmagukat „hun”-nak nevezik, az ujugrok szerint ez azt jelenti, hogy a nap fia. Magyarország neve ma kínaiul sziong ja li (sun ja li), ami kínaiul annyit tesz, mint Rablók (Gonosz-ok) Nagy Ország. A hun szó és név ezen kínai (rabló, gonosz) fordítását vették át az európaiak, miáltal a Hungaria ország név

az ő nyelveiken rablók (gonoszok) országát jelenti (tessék nézni a lexikonjaikat és a szótáraikat). Lehet, hogy ezért neveztük mi át magunkat „magyar”-nak?

Ki tudja? Mióta? Miért?

Álljon itt például: „The AMERICAN HERITAGE DICTIONARY OF THE ENGLISH LANGUAGE”. Published by AMERICAN HERITAGE PUBLISHING CO., INC. and Houghton Mifflin Company Boston/New York/Atlanta/ Geneva, Illinois/Palo Alto. A 642. oldala akkora betűkkel, mint egy hangya lába, két oszlopon át csupa „hun”. Alább néhány idézet. Nem mind fordítom – a benne álló és érthető, fontosabb szavak alapján az is érti, aki nem tud angolul, a címszavak szövegében *dőlt betűvel áll a fordításom*:

Hun. 1. One of fierce barbaric race of Asiatic nomads who, led by Attila ravaged Europe in the fourth and fifth centuries A. D. *Egy ádáz, barbár ázsiai nép, amely Attila vezetésével feldúlta Európát a Kr. utáni negyedik és ötödik században.* 2. Any savage, or destructive person. *Valami barbár, vagy destruktív személy.* 3. Slang. A German soldier. Used derogatorily. From Late Latin Hun, from Turki. 3. *Közbeszédben egy germán zsoldos. Lekicsinylő értelemben. A késői latinból hun, származik a törökből.*

Hun-gar-i-an. Hun., Hung. Of our relating to Hungary, its people, language or culture. 1. A citizen or native Hungary; especially, a Magyar. 2. The Finno-Ugric language spoken in Hungary: Magyar. 1. *Született magyar, különösen a magyar.* 2. *A Hungary-ban beszélt finn-ugor nyelven: magyar.*

Hungarian goulash.

Hun-ga-ry. Hungarian. Mag-yar-or-szág... (Medieval Latin Hungarian, from (H)ungari, U(n)gri, name of the people, from Old Russian Ugre. See Ugrian. *A középkori latin Hungarian, származik a (H)ungari, U(N)gri-ből, a régi orosz Ugre-ből. Lásd: Ugrian.*

hun-ger 1. A strong desire for food. *Nagy étvág.* 2. a. The weakness, debilitation, or pain caused by a prolonged lack of food; starvation. *Gyengeség, erőtlenség, vagy büntetés az étel rendszeres elvonásával; éhínség.* b. Mild discomfort or an uneasy sensations caused by a lack of food. 3. A strong desire or craving for anything: a hunger for affection – v. hungered, -gering, -gere. 1. To have a need for food. *Étel iránti vágy.* 2. To have a strong desire or craving for anything. *Erős vágy bármi iránt.* Used with after or for Reduced to poverty, he hungered for his old life. To cause to experience hunger; make hungry *éhessé tesz.* Middle english hunger. Old english hungor, hungur.

hunger strike. A refusal to eat or a voluntary fast undertaken as a method of protest.

hun-gry 1. Experiencing weakness, pain, or other discomfort from lack of food. 2. Desiring or craving food. 3 Strongly desiring or craving anything: hungry for recognition. 4. Characterized by or expresing hunger, greed, or craving. 5. Lacking richness or fertility: Hungry soil. *Gazdagság, vagy termékenység hiánya: éhes föld.*

Hun-nish 1. Of or pertaining to the Huns. 2. Of or pertaining to the language of the Huns. 3. Sometimes small Barbarous. *Néha kicsit kegyetlen.* The language of the Huns, variously classified as Turcic or Mongolian. *A hunok nyelve - néha töröknek, néha mongolnak minősítik.*

És így tovább, és így tovább. Nagyon szépen be van épülve – például – az angol nyelvbe. *Így ismert minket az egész nyugati világ – amikor Trianonban bölcs vezetőik döntöttek.*

Arra is álljon itt egy példa, hogy mindebből mit tanultunk. Napjaink nagy reklámötlete a „Hungaricum”. Indogermán nyelvészeink megtanították, hogy azokon a nyelveken, az előljárót (prepozíciót) gyakran hátra teszik. Így lett – mint a nyelvészek mondják – Óbuda római neve Aquincum – ami annyit tesz, mint aqua quinque cum, azaz „öt vízzel” – amiben a -cum a -val, -vel, tehát világos utalás, az akkor is már élvezett jó budai fürdőkre. Ha tehát -cum=-val, akkor a „Hungaricum” szó már jól érthető – és kérdés, hogy mennyire tekinthető jó ötletnek, ezzel a kifejezéssel igyekezni hírnevünket növelni a világban. No comment.

Agyagkatonák Sansziban

Szima Csien, a kínai történelemírás atyja szerint, a kis déli kínai államocskákat a hunok (sun nu) szervezték egységes államba, első császáraik is hunok voltak. A Sanszi-ban nyugvó császár és agyagkatonái ezek a hunok (Henkey szerint 80,4 százalékuk turanid típus, nagyobb része europid, kisebb arányban mongoloid formák. A velük eltemetett császár tipikusan europid jellegű, de az agyagkatonákhoz nem tartozik. (Henkey, [Acta XXII/1](#) 70. oldal.). Utóbb a császárok, ezen *rablók* ellen építették a Nagy Falat. A későbbi hun Dzsingisz, önmagának – a mai Faltól északra – várost építtetett (Karakorum), utódai már az általuk alapított Beijingből (Peking) – a Nagy Fal déli oldaláról – irányították világbirodalmukat, ahonnan ma kirándulni lehet a Nagy Falhoz, amitől a mai Kína északi határa még jó távol van.

Az utóbbi évtizedekben, főleg az angolszász nyelvterületről származó kutatók eredményei, a hunokról alkotott képet a hunok javára egyre kedvezőbben alakítják, az viszont tagadhatatlan, Trianonban a hunok iránti utálat *működött*. Sőt, nehéz lenne megállapítani, hogy *még ma is*, a lexikonokban, tananyagokban, de főleg a fejekben uralkodó ebbéli zűrzavar – még Magyarországon is! – milyen hatással lehet, az események alakítására.

Minden esetre, ma már tudományos tényként kell elfogadni, hogy nem vagyunk finnugor nép (amint azt, egyebek közt a majd következő genetikai táblázat tudományosan igazolja), népi gyökereink a lovasműveltség világába vezetnek, egyes mai néprészeink elődei élhettek a délkeleti hunok körében is, műveltségünk gyökerei behálózják az egész világot ([Acta XIX/3](#)) és a Kárpát-medencében itthon vagyunk úgy 40-35 ezer éve.

Agyagkatona. Turanid nagy-magyar-alföldi változata. Rózsa Sándor (archív)

Fontos megemlíteni, hogy annak több írásos bizonyítéka van, hogy volt birodalom, amelyik önmagát „hun”-nak nevezte, viszont eddig még senki nem mutatott be arra bizonyítékot, hogy lett volna birodalom, állam, vagy akár egy népcsoport, amelyik *önmagát nevezte volna csak szkítának*. A Kínától északra, több ezer éven át alakult és letűnt birodalmak lovasnépei nevezték birodalmukat „hun”-nak. Ugyanezeket a birodalmakat a görögök szkítának nevezték. Így lehetséges az is, hogy az írásosan is átörökített emlékezetünkben önmagunkat nevezzük hun, meg szkíta származéknak is. *Ezek nem népnevek, hanem birodalmak nevei – miként a magyar is*. A Turáni Medencében egy embert nagyon könnyen lehetne összetéveszteni, egy derék alföldi magyarral, de biztosan nem egy koreával – pedig mindezek őse ott lehetett az egyik, vagy akár több hunnak, vagy szkítának nevezett birodalomban is.

népesség	Yap+	Tat C
kevert magyar	37,5 %	0,0 %
csángó	17,5 %	0,0 %
finn és lapp	0,0 %	61,1 %
inári	0,0 %	41,7 %
skolt	0,0 %	61,7 %
karéliai	5,0 %	39,6 %
lett	-3,0 %	29,4 %
holland	-2,3 %	0,0 %
moksa	0,0 %	8,2 %
manysi	0,0 %	63,2 %

Az Y kromoszóma specifikus Alu inszerció (Yap) és Tat allélek frekvenciái³

Az előbbi táblázatba foglalt, a finnországi Turku-ban végzett genetikai vizsgálat eredménye egyértelműen mutatja, hogy a nyelvészek által finnugornak nevezett népek a mai magyarral nincsenek vérségi kapcsolatban.

Henkey szerint a turanid típus nagy-magyar alföldi változata a legjellemzőbb magyar.

Ilyen, de szomorúbb mostani történet, hogy a katalánok ki akarnak törni a spanyolnak nevezett birodalomból, ahonnan más, odaszorított népek is szeretnének kiszabadulni, mint például

³ Forrás: Lahermo P., Savontaus ML, Sistone P., **Beres J.**, de Knijff P., Aula P., Sajantila A. (Department of Medical Genetics, University of Turku, Finland: Y chromosomal polymorphisms reveal founding lineages in the Finns and the Saami. *Eur. J. Hum. Genet.* 1999. May-Jun. 7 (4) 447-58. paivi.lahermo@helsinki.fi PMID: 10352935 (PubMed – indexed for MEDLINE)

a baszkok, akik a franciákhoz is keveredtek. A portugálok már eleve kimaradtak a spanyol birodalomból. Katalónia mai lakóinak nagy része katalán tudattal rendelkezik, de a lakók egy része már spanyolnak is tartja magát. Azelőtt ott voltak az arabok, de a katalánok – és a többiek – nem akartak arabok lenni. Összefogtak a „többiek”-kel és így lettek spanyolok. Most egyesek spanyolok sem akarnak maradni, hanem a katalánok például újra katalánok szeretnének lenni. Ilyen is van, hogy „Székelyország”. Pedig a székelyek, de még a csángók nyelvjárása sem különbözik annyira a magyartól, mint a katalán nyelv a spanyoltól.

Például ugyanígy soha nem léteztek csehszlovákok, csak csehek, morvák, szlovákok – és mások. Szét is hullottak. Soha nem voltak jugoszlávok se – szét is hullottak. Vannak bajorok, svábok és így tovább, de nincsenek németek se, se germánok – akiket a rómaiak kereszteltek german-ra. Római értelemben a germán éppoly északi barbár, mint kínai értelemben a hun. A fenti amerikai lexikonban már így is jelenik ez meg, mert ott a hun ráadásul egy german zsoldos. Nincsenek belgák, csak vallonok és flamandok. *A csehszlovák, a jugoszláv, a belga, a german, a német, vagy deutsch – mind birodalmi név.* Amint a 12. században a tatárok minden meghódított népnek megparancsolták, hogy magukat tatárnak nevezzék – árulja el a tatárok titkos krónikája, ami már magyarul is olvasható. *Az tehát nem román találmány, hogy Romániában nincsenek magyarok, csak magyarul beszélő románok.*

Tehát a „magyar” egy birodalom neve. Nem tudni mióta és miért? A magyar név, nem található se a Corpus Juris Hungariciben, se a Hármaskönyvben, se a latin nyelvű korai írásokban (krónika). A Tarih-i Üngürüş (Magyar Magvető Könyvkiadó, Budapest 1982. ISBN 963 271 719 8) nem ismer se hunt, se szkítát, de nem ismer magyart, úzt, besenyőt, bulgárt, kunt, szarmatát satöbbit se: csak üngürüsz, akik nem mások, mint a *lovasműveltség* – Marx szerint *az ázsiai termelési mód – népei. Akik tehát a kínai források szerint „hun”-ok, azok a görögök szerint „szkíta”-k. Igaz: a kínaiak megmondják, hogy a hunok önmagukat hun-nak hirdetik, de azt még senki nem mutatta meg, hogy valakik önmagukat nevezik csak szkíta-nak!* Az viszont él, több nép *emlékezetében* is, nemcsak a magyaréban, hogy *tagja volt a szkíta, vagy a hun birodalomnak – esetleg mindkettőnek.*

A kutatás egybehangzó állítása szerint, Priszkosz rétor (professzor) korának egyik legnagyobb tudású embere, Krisztus után 448 körül, mint Bizánc követe éveket töltött Atila udvarában, a Kárpát-medencében. Nyolc kötetes művében (Atila a hun) leírja, hogy egy alkalommal, amikor Atila valahonnan visszatért, fehér ruhás leányok szkíta dalokat énekeltek. Mivel a hunok ugyanazok, mint akiket a görögök mint szkítákat írnak le, így vidáman dalolhattak akár „szkíta dalokat” is.

A mai Tigris és Eufrátesz vidékét sumérnak nevezett területen, az UNESCO megbízásából először Sir. Leonard Woolley ásott nagyobb felkészültséggel és méretekben. Közlése szerint, csak az újonnan betelepülők (rátelepülők) régészeti emlékét ásta, az őslakosokét nem. Egyik igen fontos megállapítása, hogy a betelepülés békésen történhetett, mert égés nyomait sehol nem találta (Woolley, C. L.: *Developent of Sumerian Art.* 1935.) A nyelvtudomány két óriása, Rawlinson (Rawlinson, H. C.: „A Royal Asiatic Society 1855. december elsején tartott gyűléséhez intézett értesítés” 1855. december 1. „The Atheneum” No. 1467. 1438 oldal) és Lenormant (Lenormant, Francois: *Lettres Assyriologiques.* Paris 1874) szerint, ezek az új betelepülők a szkíták voltak és így az úgynevezett sumér nyelv a szkíták, azaz a hunok nyelve. A betelepülők, tehát, feltehetően rokon népek voltak – miként Árpád betelepülő népe is a Kárpát-medencében.

Egyébként, minél többet foglalkozunk a régi nagy birodalmak, műveltségek történetével, annál határozottabban rájövünk arra, hogy nem **tudunk** róluk semmit. Így vagyunk ezzel a ma sumérnak nevezett világgal, a régi Egyiptommal, Baalbek és Kréta történetével, a hettita, a pelazg műveltséggel, a hunokkal, a szkítákkal, a mogulokkal, az etruszkokkal, az azték, a maja, az inka világgal, a keltákkal, *a Duna menti földműves népesség kultúrájával* és még lehetne a sort sokáig folytatni. *Hamarosan rájöhetünk arra, hogy amit ma tudományunk tisztelünk, az nem más, mint amit nem pusztítottak el, és amit tudni engednek róluk az új hatalmi alakulatok.*

Ki tudja például azt, hogy a történelem igazai nagy és hosszan fennálló világbirodalmait mind a lovasműveltségű népek alkották?

A Tarih-i Üngürüş szerint Árpád honfoglaló népe a Kárpát-medencébe kész koronafogalommal érkezett. A kutatás mai állása szerint a mai korona – mint tárgy – jóval korábban készülhetett. *A koronánkhoz kapcsolódó mai államelmélet viszont már tisztán a Kárpát-medencei magyar szellem alkotása.* Árpád honfoglalói fejlett államszervezettel is rendelkeztek ([Acta XI/1](#)) és beszélték az itt lakó őslakosok nyelvét. Ez a nyelv igen régi lehet itt, egy elég nagy területen, nyilván a mai magyar nyelv őse, amit máig beszélünk. Ősiségét ezen az egész területen sok minden bizonyítja. Apróság, hogy a „Kőműves Kelemenné” erdélyi legendájának szó szerinti változata él az Adria partján is, mint helyi legenda (és Walesban is él, egy hozzá nagyon hasonló legenda), vagy, hogy családnevem, mindmáig ismert név a Zára-Bukarest-Prága háromszögben ([Acta IV/1](#), 61-63. oldal). Vargyas Lajos egész könyvet írt arról, hogy a magyar legendáknak milyen széleskörű kapcsolataik vannak.

Árpád népének honfoglalása óta eltelt néhány évtized alatt szervezett középkori Magyar Birodalom kezdetben kiterjedt a Duna forrásvidékétől a torkolatáig. Nyugati határát fokozatosan visszahúztuk Melkig, majd nagyjából a mai Burgenland nyugati határáig – ami körülbelül megfelelt az őslakosok, a Duna menti földműves műveltség népének korábbi Pannoniája, majd a hunok által Hungáriának nevezett terület – nyugati határának. Az állam igényterületéhez tartozott a Balkán Durasul (Durazzo) és Várna vonaláig, ahol később a bánságokat szerveztük, míg Keleten uralmunk alá vontuk a mai Havasalföld és Moldva vidékét (gondoljunk a Hunyadi családot övező legendákra), továbbá észak fele Gácsországot, Halicsot és Ladomért, valamint a területet a Krakkói és a Prágai Medencéig. László Gyula szerint a középkori Magyar Királyság kultúrája a két folyamköz kultúrájának egyenes folytatása (a másik Folyamköz a Turáni medence, az Oxus és a Jaxartes folyók köze).

A Kárpát-medence – *szintén két folyó, a Duna és a Tisza medencéje* – sok tekintetben a Föld egyik legkülönösebb területe, ahonnan a történelem során mint üstökös repültek az égig, a legkitűnőbb képességű emberek. Földje és éghajlata a kiváló minőség termelésére alkalmas. Nem véletlen, hogy birtoklásáért a történelem során sok és véres háború dúlt.

Sztephanosz – későbbi nevén I. Szent István római keresztény király – tovább fejlesztette a feltehetően már az avar korban létezett vármegyék rendszerét ([Acta XV/2](#), 28-32 oldal), majd már, *mint apostoli király*, megszervezte országa római hitű egyházmegyéit, élén püspökökkel. Talán ezért nevezik országalapítónak. Mert uralkodása kezdetén állt már a Kárpátok medencéjében az ország, sőt a keresztény királyság is. *A történelem egyetlen apostoli királysága a Magyar Királyság – Stephanosz óta.* Nincs még egy család, amely a római egyháznak annyi szentet adott, mint az övé, azaz Árpád-, illetve Álmos-é (Alamus?).

Az Árpádok korában az ország területét irányítás szempontjából felosztották a vezéri tanács tagjai, később – nagyjából a középkor végéig – a királyi család tagjai között. *Egy ilyen terület volt Erdély*, határai szerint – eltekintve a Kárpátok gerincétől – máig pontatlan nagyságú terület. Ami ma Románia része, az 103'000 négyzetkilométer terület (egész Románia területe ma: 237'500 négyzetkilométer).

Erdély – mint földrajzi terület – igen régen feltűnt. Például a gazdag erdélyi aranybányákból származó érc összetétele egyedülálló, miáltal kimutatható már egyiptomi királysírokban is. A Tokaj vidékéről származó obszidián volt az egész kőkorszak legjelentősebb vágószerszáma. A gazdag erdélyi sóbányák hosszú időn át ellátták, szinte az egész mai Európát ezzel, az emberi élelmezéshez nélkülözhetetlen ásvánnyal.

A balkáni bolgár állam, megalakulása pillanatától igyekezett hatalma alá vonni Erdélyt. A rómaiak is törekedtek megszállására, de végül is felhagytak vele, aminek oka lehetett a helyiek, a blakok, a dákok, vagy más lovasnépek ellenállása. Árpád népének is meggyűlhetett velük a baja – amiről Anonymus is gondosan tudósít.

Álmos, illetve Árpád házából származó királyaink idején Erdély vezetését nagyhatalmú úr, a Gyula vette át – akinek ez vagy a neve, vagy a rangja, székhelye Gyulafehérvár lehetett.

Rangja szerint országbíró, leánya Sztephanosz anyja volt. Erdély az egész középkorban, mint a Magyar Királyság része, igen nagyhatalmú urak (pl. a vajda) területe volt.

Amikor a törökök az ország középső területét hatalmuk alá vonták, akkor Erdély hosszú ideig önálló állam lett, leginkább a Habsburg uralommal szemben állt, ami akkoriban vallási öltözetet is felvett. Abban az időben az erdélyi rendek szabályos magyar országgyűléseket is tartottak az erdélyi államot alkotó három nép: a székely, a magyar és a szász részvételével. A román csak később vált a *magyar nemzet* részévé.

Amikor országunk egész területe a Habsburgok kezére jutott, és ők egész Magyarországot, mint fegyverrel vett, saját magánbirtokot igyekeztek kezelni – Erdély Magyarországtól elkülönített birtok lett, élére császári helytartót állítottak. Ezt az állapotot csak az 1840-es évek mozgalmi változtatták meg, amikor országos követelés és eredmény volt az: „Unió Erdéllyel!”

A területet Traianus római császár hódította meg Kr. után 107-ben és Marcus Aurelius üritette ki Kr. után 271-ben. Ez a provincia volt a római birodalom legutoljára szerzett és legelőször elvesztett provinciája, ahol éppen ezért a romanizálódás jóformán meg sem indulhatott, s ami megindult is, nyomtalanul eltűnt – leszámítva néhány fal- és erődmaradványt – a római légiónak tervszerű visszavonása után beállt zűrzavaros korszak során.

A kiűrés után a területet germán törzsek szállták meg, majd a hun nyomás elől nyugatnak zúduló gótok húzódtak keresztül rajta. Utána a 4. század végén és az 5. század első felében a hunoké volt. A hun birodalom nyugati részének összeomlása után a gepidák alapítottak ott mintegy száz évre államot, amelyet az avarok semmisítettek meg. Krisztus után 678-ban a terület politikailag kettéoszlott. A Kárpáttól nyugatra eső rész, amelyet a magyarok később Erdőelvénnek, latinul Transsylvania-nak neveztek el, avar fennhatóság alatt maradt, a Kárpáton túl rész meg bolgár fennhatóság alá került Kr. után 678-tól 888-ig, amikor az érkező Árpád népe a bolgárokat leszorította innen az Al-Dunától délre eső területre.

A Kárpáton túl területet Árpád népe 896-ban elhagyta, amikor elfoglaltuk jelenlegi hazánkat a Kárpát-medencét és a terület uraivá mintegy másfél évszázadra a besenyők váltak. A besenyőket a kunok igázták le, akik ott három évszázadon át fennálló országot (Kunország, Kumánia) alapítottak, amelyet 1241-ben feldúlták a tatárok, és uralmuk alá vették egészen a 14. század elejéig. A területen akkor két hercegség alakult, az északi részen Moldava, a déli részen Havasalföld, Vlachia, s mind a kettő magyar hűbértartomány lett, kisebb-nagyobb megszakításokkal egészen a 16. század közepéig, amíg a török a magyar nagyhatalom megsemmisítésével ezt a területet uralma alá nem vonta. Innen kezdve török hűbér egészen 1877-ig.

E változatos történet során Kr. után 271-től kezdve az egykori római provincia gyér dák és még gyérebb „római” lakosságából írmag sem maradhatott volna a markomann, a gót, a hun, a gepida, az avar, a bolgár, a magyar, a besenyő, a kun, a tatár, újra magyar, majd török fennhatóság véres és mozgalmas 16 évszázada alatt, hiszen pl. a Kr. előtt 35-ben meghódított és Kr. után 380-ban kiűritett, tehát több mint négy évszázados másik és sokkal romanizáltabb Kárpát-medencei provinciában, Pannoniában már Árpád honfoglalásakor nyoma sincs a római „öslakóknak”, mint ahogy nyoma sincs Noricumban (Ausztria) sem és Illyriában (Horvátország) sem, és Egyiptomban sem és Africa-ban sem és Asia Minorban sem, meg egy csomó más és egykori római provinciában sem – azon egyszerű oknál fogva, mert ezeken a területeken lakó népek mindegyike tudja, honnan származik, tehát nincs szüksége római ősökre. A „római eredetre”, amit a románok ún. daco-román elmélete állít, mellesleg azért volt szükség, hogy a román propaganda a 16 évszázaddal azelőtti, 164 évig tartó római megszállásból „történelmi jogot” vezessen le a magyarok által több mint ezer éven át birtokolt Erdélyre.

A magát „románnak” nevező népesség az Adria vidékéről pásztorként vándorolt erre a területre, ahol keveredett bolgár és szláv, valamint régi és új bizánci származású, kevert etnikumú népességgel. A várnai csatáig (1444) magyar igényterület, a magyar király által kinevezett vezetők alatt. A Fekete-tenger neve hosszú időn át Magyar-tenger volt, ahol az avarok idején is csak az ő engedélyükkel lehetett hajózni.

A Kárpátok övezte területre az oláhok, mint állataikat békésen terelő pásztorok kerültek a lakatlan hegyekre. Ennek első hiteles oklevéli említése 1202 és 1209 közötti időre tehető. A román állam egységes királysággá 1859-ben, majd 1861-ben alakult, közös kormánya 1862-ben lett, 1881-től királyság (Hochenzollern Károly).

A románok a 16. századig szláv – főleg közép bolgár – nyelvet beszéltek. Az első teljes román bibliafordításokat magyar fejedelmek és főurak készítették és nyomtatták Erdélyben a románok számára, sőt Brassóban nyomdát állítottak fel nekik, ahol számos román egyházi mű jelent meg. A román kultúra általában Magyarországon, Erdélyben fejlődött ki s a 19. századi román kultúrnacionalizmusnak a gyermekléptei is innen vezetnek a Kárpátokon túlra, Romániába.

A versailles-i tájékoztatásán nem lehet eléggé csodálkozni, ha meggondoljuk, a románok államában az államalkotó román nép mellé közel 7 milliónyi kisebbséget kényszerítettek, s mindezen felül a Romániához csatolt területek lakosságának legnagyobb része magasabb kulturális színvonalon állt, mint a nép, amelynek uralma alá kényszerítették.

Tehát a kialakuló helyzet kínosságát fokozta, hogy ez a tömeg feltűnően magasabb kultúr-színvonalon álló volt, mint a nép, amely alá rendelték őket, hiszen míg a Magyarországtól átvett területeken a 10 éven felüli analfabéták száma 8.8 % volt, addig az eredeti Románia területén 53 %-ot tett ki ugyanez, s ez a magasabb kultúrkategória, beleértve a Kárpátokon túli testvéreiknél sokkal kulturáltabb magyarországi románokat is, fokozódó elutasítással viselkedett a primitív új urakkal szemben.

A magyarban az oláh népnév pásztort jelent, biztosan nem valami leértékelő megnevezés. Máig használatos családi név is. A legmagasabb magyar állami és egyházi hivatalok viselői, főrendi-házi tagok között is előfordul. Biztosan megváltoztatták volna, ha szégyelniük kellett volna.

A második világháború alatt az ország igazi uralkodója Antonescu és vasgárdája volt. Romániából gyakorlatilag teljesen eltűntették a zsidókat. Mindkét háború végére a győztesek oldalára kerültek.

Érdemes megnézni, hogy mely államok írták alá a „trianoni békét”. Azok ugyanis mind felelősek is érte: 1) a Szövetséges és Társult Főhatalmak: USA, Brit Birodalom, Franciaország, Olaszország, Japán, és 2) a Társult Hatalmak: Belgium, Kína, Kuba, Görögország, Nicaragua, Panama, Lengyelország, Portugália, Románia, Szerb-Horvát-Szlovén Állam, Sziám, Cseh-Szlovákország, és 3) Magyarország – az aláíráshoz még társul számos formalitás is, amit itt mellőzünk.

Clemenceau francia miniszterelnök – állítólag utálta a magyarokat, mert menyé magyar származású volt, akit állítólag utált.

Wilson USA elnök – elnökválasztási harcra készült és a választáson elbukott, szerinte az egész háború a nemzetek önrendelkezéséért folyt. „Érdekes, eddig ismeretlen esemény Trianonnal kapcsolatban. Én tagja vagyok az amerikai *Smithsonian Institution*nak és rendszeresen kapom folyóiratukat. A legújabb számban az úgynevezett spanyolnátháról van közlemény, ami tulajdonképpen az USA Kansas államának Haskell nevű helyiségében kezdődött 1918-ban, majd elterjedt az egész világon, beleértve az európai hadszíntereket is. A spanyolnátha nevet onnan kapta, hogy a hírközlést katonai okok miatt betiltották minden nyugati országban, amelyik részt vett az első világháborúban. Spanyolország semleges maradt, ez a betiltás rájuk nem vonatkozott, így ott tették közzé először. Így kapta a spanyol-nátha nevet. Ami nekünk fontos, az ez (41. oldal): *On April 3, 1919, during the Versailles Peace Conference, Woodrow Wilson collapsed. His sudden weakness and severe confusion halfway through that conference – widely commented upon – very possibly contributed to his abandoning his principles. The result was the disastrous peace treaty, which would later contribute to the start of World War II.* Magyarul: *A versailles-i békekonferencia idején, 1919. április 3-án Woodrow Wilson összeesett. Hirtelen gyengesége és sok zavara a konferencia nagy részén – amit bőven ismertettek – nagy valószínűség szerint erősen befolyásolta abban, hogy elveit érvényesítse. Az eredmény egy tragikus béke, ami később hozzájárult a második világháború kitöréséhez.*” (Nógrády Mihály szíves közlése).

Az USA szenátusa a békeparancsot nem volt hajlandó becikkelyezni, ezért Magyarországgal az USA kötött egy külön szerződést 1921. augusztus 29-én, amit becikkelyeztünk az 1921. évi XLVIII. tc.-vel.

George Lloyd angol miniszterelnök gyenge volt – akárcsak Churchill a Második Világháború után.

Oroszországot nem hívták meg, a Szovjetunió elítélte ezt a békét, mint imperialista művet.

Kissinger – későbbi USA elnöki tanácsadó, majd miniszterelnök – azt írta könyvében, hogy ritkán található olyan irat a diplomáciában, amely annyira eltévesztette célját, mint a versailles-i (Világrend/Weltordnung, C. Bertelsmann, 3. kiadás 2014. 99., 197. oldal. ISBN 978 3 570 10249 7).

Ormos Mária azt írta, hogy Trianont a Tanácsköztársaságért kaptuk (Padovától Trianonig. Kossuth Könyvkiadó 1983. 204 és 210. old. ISBN 963 09 2174 X). Ugyanott olvashatjuk, de mások is állítják, az általuk tanulmányozott forrásokra hivatkozva, hogy Trianont a németekhez való hűségünk miatt kaptuk.

A trianoni békét, három országgyűlési bizottságunk egybehangzó határozatára Magyarországon szabályosan törvénybe iktattuk és kihirdettük. *Csakis ez által az országban érvénybe lépett.* Mindhárom bizottság hangsúlyozta, hogy ez nem egy valós tényeken alapuló béke és csak kényszer hatására javasolják a beiktatását. A beiktató cikkely elé került az országgyűlés kiáltványa, amely kimondja, hogy csak kényszer hatására írjuk alá abban a reményben, hogy jobb időben ezt a hibát kijavítják, *miáltal ez a béke egy jogilag érvénytelen aktus*, mint minden, ami kényszer hatására jön létre, jogilag tehát érvénytelenítésére nem lenne szükségünk. *Az egy más kérdés, hogy volna-e erőnk a nyomában kialakult tények megváltoztatására?* ([Acta XIV/1](#), 11-14. oldal és [Acta XXX/3](#), 17-19. oldal) (Országos Törvénytár 1921. évi július hó 31. napján kiadott 14. szám) (Der Staatsvertrag von St. Germain. Wien, 1919.)

A szerződés kötelezi a magyar kisebbség jogainak tiszteletére Romániát, a Szerb-Horvát-Szlovén államot, de Cseh-Szlovákiát nem.

Amit Párizsban és Versailles-ben létrehoztak, az egy sor olyan soknemzetiségű állam, ahol az államot alkotó nép az országban – a legnagyobb számszerű kisebbség. Eközben szétrúgtak egy Apostoli Királyságot, amely több mint kilencszáz éven keresztül állt Európa közepén, biztonságban összefogta ezen népek többségét, biztosította Európa egyensúlyát, az újonnan létrehozott államok egy része pedig alig hetven év után darabjaira hullott.

Az első világháború végén, a Magyar Királyság területén nem állt egyetlen ellenséges katonasereg sem – míg az 1867-es kiegyezés után létrejött Osztrák–Magyar Monarchia csapatai mind ellenséges területen álltak. Az osztrákok államukból köztársaságot csináltak, a Habsburgokat megfosztották trónjuktól és még családi vagyonuktól is, majd kitiltották Ausztria területéről. Az osztrákok a trianoni békében elvesztették Magyarországot mint társországot, így megfosztották Ausztriát éléstárától, iparukat piac nélkül hagyták, területüket másutt megcsonkították, viszont kaptak egy nagydarab Magyarországot (a mai Burgenland-ot). A magyar csapatok nagy része olyan fronton harcolt, ahonnan hazaszállítani osztrák területen át kellett. Ugyanis a németek kérték, hogy ott harcoljanak, mert csak a magyar csapatokban bíztak. Az osztrákok a hazatérő csapatainkat az úton kifosztották ([Acta XXX/3](#), 158. oldal).

A „vörös gróf”, Károlyi Mihály ma szobrot kapott Budapesten az Országház közelében, ahol Rákóczi és Kossuth szobra áll. *Minden ok nélkül* átadta a hatalmat a kommunistáknak. Táviratokkal irányították Párizsból. A térségben semmi számottevő katonai erő nem állt, amivel kényszeríthették volna a párizsi parancsok végrehajtására. Illetve itt volt, a német Mackenzie hadosztály, amely érintetlenül állt Románia területén. Károlyi egy párizsi táviratra a birtokán megbeszélte ezzel a német gróffal, hogy fegyverüket adják román kézre és katonáikat a magyarok elszállítják. Ez meg is történt – majd a románok ezzel a fegyverrel elfoglalták egész Magyarországot, kirabolták, majd többszörös párizsi erőlködésre visszavonultak – de csak oda, ahová ők akarták, amennyire és ahová ők akarták. *Őket ki kényszerítette?*

A wilsoni terv a népek önrendelkezésére épült volna, de az Osztrák–Magyar Monarchia népei közül egyet sem kérdeztek, hogy akarja-e, amit Párizsban kiokoskodtak. Pontosabban: azon a néhány helyen, ahol kérdeztek valamit, ott a változtatásra nem szavaztak (lásd Sopront és horvát környékét).

A lovasműveltséghez tartozó kurdokat teljesen szétesztették – napjainkig és napjainkban is keményen harcolnak államuk visszaállításáért.

A törököket is teljesen szét akarták osztani, mint a kurdokat és minket, de a törökök a tengerbe verték az odaküldött, száználmas francia és angol haderőt, majd Ata Türk vezetésével modernizálták országukat és ma a NATO egyik legerősebb haderejével rendelkeznek. A németeket is meggyalázták – ez szülte Hitler uralmát, *ami tényleg a második világháborúhoz vezetett.*

Miután Európában egyedül elveszítettük mindkét világháborút és „megkötöttük” az úgynevezett párizsi békét is, az 1947. február 10-én aláírt és az 1947. évi XVIII. t. c.-be iktatott szerződést. Aláírta a Szocialista Szovjet Köztársaságok Uniója, Nagy Britannia és Észak Írország Egyesült Királysága, az Amerikai Egyesült Államok, Ausztrália, a Fehérorosz Szocialista Szovjet Köztársaság, Kanada, Csehszlovákia, India, Új-Zéland, az Ukrán Szocialista Szovjet Köztársaság, a Délafrikai Unió és a Jugoszláviai Federális Népköztársaság – azoknak az államoknak a részéről, amelyek háborúban álltak Magyarországgal, és amelyek jelentékeny katonai erővel ténylegesen háborút viseltek az európai ellenséges államok ellen, mint „Szövetséges és társult hatalmak” egyrészről, és Magyarország másrészről. Ezen államok nyilván felelősek azért, ami történt, nevezetesen, hogy a trianoni akarat ismét érvényesült – reánk nézve még némileg hátrányosabban, mint előzőleg. *A szerződésben megtiltották Magyarországnak, hogy az elszakított területek visszaszerzésén fáradozzon.* Éppúgy felelősek azért is, ami ez után történt Bretton Woods-ban (1944. július 1.–1944. július 22).

Jegyezzük meg, hogy 1944. március 19-én elveszvéen nemzeti önállóságunk és az 1946. évi I. Törvény (Magyar Köztársaság) életbeléptetésével történelmi jogfolytonosságunk is elveszett, ezáltal ettől az időponttól országunk az alkotmányjogi és a közjogi hiátus állapotában lévén, a második Nagy Háború után kihirdetett békeszerződésnek Magyarországon nincsen, tehát soha nem is volt jogérvénye.

Amit hasonló helyzetben (1849-1867) erről Deák Ferenc tanított, az máig teljesen megfelel a nemzetközi jog álláspontjának: *az idegen katonák által megszállt ország az alkotmányjogi és a közjogi hiátus állapotában van. Ilyen körülmények között az ország ügyeit álpárlamentáris intézmények viszik. (Gondoskodhatnak az ország működtetéséről.) Az ilyen helyzetben választott országgyűlésnek nincs se alkotmányteremtő, se alkotmánymódosító ereje, ezért a nemzet tettei jogilag érvénytelenek.*

Amikor egy tárgyalás alkalmával, Hitler Horthyval gorombáskodott, akkor Horthy felállt és elhagyni készült a szobát. Hitler kérlelőre fogta és marasztalta, mire Horthy azt mondta, hogy nyilván elfelejti, hogy ő, Hitler, egy alig hetven éves államot képvisel, míg ő, Horthy, egy apostoli királyságot, amely ezer éve áll Európa közepén. Igazi és legalább olyan hőstett volt Horthy részéről, mint az otrantoi csata megnyerése.

Mi pedig ne feledjük: *Európa legrégibb írott alkotmányával rendelkezünk.* Legalább is, amikor az országot szétszaggatták, akkor az volt érvényben. A tolvajok mind tudták, hiszen vezetőik magyar egyetemeken tanultak, ahol akkor még ilyen történelmet – és főleg ilyen jogot – tanítottak.

A mai románok őseiről a Kárpát-medencében, ez idő szerint az első írásos említés a Kr. utáni 1202-1209 közötti időből maradt fenn. ([Acta XI/1](#), 165-166. oldal.)

„A kezdeti állapot Erdély területén az egységes, tömör magyar néptömb. Látja tiszteltes úr? Ez a területében zavartalanul tiszta kör jelzi. A honfoglalás kori állapot, amely kizárólagossá teszi a magyarság történelmi jogát Erdélyhez.

Az elváltozás első fázisa, amikor az egységes tömbben pusztulások, veszteségek folytán ritkulások, ú. n. 'légüres terek' keletkeztek.

Történelmi tényekben kifejezve ez azt jelenti, hogy a magyarság a 18. századig – sőt, kisebb mértékben aztán is – szüntelenül pusztult. Tatár-, törökdúlások szakadtak rá, császári zsoldos hadak égették, öldösték, martalócok tizedelték, lázadások, testvérharcok nép-telenítették. Az 1241. évi első nagy tatárbeütéstől számított hétszáz év alatt több mint tizen-

két nagy háború, öt nagymértékű feldúlás, öt véres forradalom viharzott végig Erdély földjén. Tetézte ezt az ijesztő népvészteséget a sok szörnyű pestis-, kolerajárvány, a külföldi hadjáratokban elesettek nagy tömege, a rabságba hurcoltak tízezrei, éhínségek, a nyomorúságban elpusztult magyarok százezrei és felbecsülhetetlen nemzetvagyon megsemmisülése... Így keletkeztek a körön belül a kisebb körök, a légüres terek.

Ezekbe a légüres terekbe, az elnéptelenedett helyekre idegen elemek nyomultak be: a románok. Amint ezen a harmadik körön láthatja, tiszteletes úr, még csak szórványosan. A magyar összefüggést még sehol meg nem szakítják. A honfoglaláskor és az azt követő időkben még nem voltak románok Erdélyben. 1293-ban számuk egy királyi parancsra végzett becslés szerint 15'000 lélek körül lehetett. Hegyi pásztorokként szivárogtak fel a Balkánról és mintegy két évszázaddal később északról. Ezek, mindenütt a hegyek vonulatát követve, Moldvából és Bukovinából a Máramaros-Beszterce vonalán jelentek meg, dél felé terjeszkedve. Az első írásos említés róluk az 1200-as évek elejéről való. A két bevándorlási hullám, félkör alakban fogva be Erdélyt, a bihari hegyekben ért össze. Egyébként már az elhelyezkedés is a bevándorlás tényét bizonyítja, mert az épségben maradt Székelyföldet megkerülve, csak ott birt megtelepedni és terjeszkedni, ahol ehhez a magyarság kipusztulása az előfeltételt megteremtette. Ha kezdeti őslakó román lett volna benn Erdélyben, a székelység nem maradhatott volna fenn zárt szigetként.

A századokon át egyre erősödő román bevándorlás számszerű arányait fokozta a tudatos telepítés is, amely kezdetben határvédelmi célokat szolgált, később azonban kizárólag gazdasági okai voltak. A magyarság kipusztulása miatt ugyanis szükség volt a munkáskézre és a birtokosok, különösen a nagyobb birtokosok a románok betelepítésével segítettek magukon, ami újabb, több ezer román család végleges megtelepülését és életfeltételeinek biztosításával további szaporodását tette lehetővé...

Észak-Erdélyről azonban eléggé tájékozott vagyok, s az anyakönyvileg nyomon követhető asszimilációs eseteket vizsgálva, összevetve a különböző vallásfelekezetek elpusztult egyházközségeinek történetével, még ha nem is helyezkedünk a névelemzés alapjaira: könnyen megállapítható, hogy Észak-Erdély összrománságának legkevesebb harmincöt-negyven százaléka elrománosodott magyar. Számokban kifejezve ez az 1910. évi népszámlálás adatait véve alapul, 350'000 eloláhosodott magyart jelent. A számuk a valóságban azonban sokkal több. Tessék ezt az arányt egész Erdélyre vonatkoztatni, hozzászámítani a Bukarestben és a Regátban élő közel százezer magyart és százhuszonötezerrel is több moldvai magyart. Hát itt vannak a ma is élő elidegenített több milliós magyar tömegek tiszteletes uram! Nem tragikus és elképesztő-e ugyanakkor, hogy a románság saját fajunk és vérünk igénybevételével táplál ellenünk álmokat és támaszt titkos igényeket erre a földre, amelyen mindig csak vendég volt a magyarság ősi otthonában és asztalánál, de arra – sem állam-, nemzetalkotó tényekkel, sem önálló kultúrájával és szellemiségével, vagy történelmileg – jogot soha nem szerzett? Sohasem volt nemzet e földön csak nemzetiség...”

(Nyíró József: Néma küzdelem.)

A gyulafehérvári kiáltvány (Declaratia de la Alba Julia, 1 december, 1918) kimondja Erdély, a Bánság, a Partium és Máramaros egyesülését a Román Királysággal (alakult 1881). Az összes román nemzetgyűlése 1918. november 18/december 1, amelyen Erdély, a Bánság, a Partium és Máramaros képviselői vettek részt (Marea Adunare Nationala de la Alba Julia – 1228 küldött – csak román). A „Declaratia”-t felolvasta Julius Hossu (Hosszú Gyula püspök).

Kép a világhálóról⁴

Amikor ez a nagy román gyűlés létrejött, – tehát 1918. november 18-tól december 1-ig, és amelyen a magyar, a székely és a szász nép nem vett részt – akkor Magyarországon Európa legrégebbi írott alkotmánya volt érvényben. Nem egy „karta alkotmány”, ami tehát nem volt pontokba foglalva, hanem egy történelmi alkotmány, ami megtalálható a *Corpus Juris Hungarici* (Magyar Törvénytár) lapjain, latin nyelven, ami Szelephanosz bölcs parancsára az ország „hivatalos nyelve” volt, úgy 1008-tól (ez az időpont bizonytalan) 1844-ig – mint nem egyedülálló bizonyítéka a Kárpát-medencei Magyar Királyság „demokratikus” jellegének.

A román gyűlés kiáltványa (declaratia) egészen biztosan azért tartalmazott olyan (egyéb-ként soha be nem tartott) ígéreteket (is) a magyarok számára, és szövegeket, mint

- teljes nemzeti szabadság az összes együtt élő népnek. Minden nép számára a saját nyelven oktatás, közigazgatás és ítélkezés az illető néphez tartozó személyek által;
- autonóm vallási szabadság;
- sajtó-, gyülekezési- és egyesülési szabadság, minden emberi gondolat szabad hirdetése;
- ilyen fogalmak, mint: ember, nép, nemzet,

mert szerkesztői tisztában voltak a magyar állam alkotmányos rendjével, aminek védelmét évszázadokon át maguk is élvezték (például saját vérengző uraikkal szemben), hiszen a magyarság a legfőbb emberi szabadság, a lelkiismereti szabadság letéteményese is.

Ugyanis, vízkereszt napján, január 6-án kezdődött 450 évvel ezelőtt, 1568-ban Tordán az országgyűlés, amely egy hétig ülésezett, és amely elfogadta az erdélyi bevett vallási felekezetek egyenjogúságát, más fogalmazással élve, kihirdette az országban a vallásszabadságot. (A 450 éves évfordulón, a Magyar Országgyűlés 2018-ban törvénybe iktatta a „Vallásszabadság Napja” ünnepet.) Ezzel eleink egy évszázaddal megelőzték Európát, hiszen ötven évvel később tört ki Európában a harminc évig tomboló, pusztító vallásháború, amely több európai térséget szinte teljesen elnéptelénített, és amelynek csupán 1648-ban vetett véget a vesztfáliai béke.

Íme, a tordai határozat: „A prédikátorok minden helyen hirdessék az **evangéliumot** mindenkinek az ő értelme szerint; és a közösség, ha elfogadja, jó, ha nem pedig senkit ne kényszerítse nek arra, amit lelke el nem fogad; de mindenki olyan prédikátort tarthasson, amelyik neki tetszik. Ezért senki az előljárók közül, se mások a prédikátorokat ne bántsák, a vallásáért senkit ne szidalmazzanak, az előbbi szabályok szerint. Nem engedik meg senkinek, hogy a tanításért bárkit is büntessenek vagy fenyegetsenek; mert a hit Isten ajándéka, ez hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által.” („Vallási türelem dolgában pedig előtte van minden nemzetnek a világ” – írja a székelyekről Jókai Mór, *A jövő század regénye* című művében.)

⁴ https://hu.wikipedia.org/wiki/Gyulafeh%C3%A9rv%C3%A9r_rom%C3%A1n_nagygy%C5%B1%C3%A9s#/media/File:Uni%C3%B3nDeTransilvaniaARuman%C3%ADa1918.jpg

Igen jól ismerte mindezt még Petru Groza is, a második világháború után, aki Budapesten lett végzett jogász, és – a kommunista hatalomátvételig – igyekezett Romániát „úri”, „vagy elfogadható módon” vezetni. Nem lenne szabad elfelejtenünk, hogy még a kommunisták is megszervezték a „Maros-Magyar Autonóm Tartományt” – ami elveszett, amikor a Nyugat elismerte és támogatni kezdte a román kommunizmus „különutasságát” (1968, de az igazi csapásokat korábban, az 1956-os magyar forradalom után mérték a magyar nemzetépítés lehetőségét is magában rejtő Magyar Autonóm Tartományra), és nem állították vissza, amikor megtörtént a „nagy fordulat” (1989).

Károlyi Mihály és társai árulása következtében Magyarország 1918 novemberében teljesen kiszolgáltatott, önvédelemre képtelen állapotba sodródott. Ám a székely nép, jóllehet a végsőig ragaszkodott Magyarország területi épségének megőrzéséhez, az önrendelkezési jogával élve felkészült akár a Székely Köztársaság megalapítására is. Erről tanúskodik a Székely Nemzeti Tanács 1918 novemberében, még a gyulafehérvári román gyűlés előtt, Kézdivásárhelyen összesereglett küldöttei határozatának negyedik pontja.

Hogy miért nem jött mégsem létre Erdély kiszakítása kapcsán a Székely Köztársaság, arra a választ a belmagyar viszonyokban kell keresnünk.

A *Székely Nép*, 1918. november 16-i száma beszámol arról, hogy a Székely Nemzeti Tanácsnak a még meg nem szállt területekről összesereglett küldöttei a következő határozatokat fogadták el Kézdivásárhelyen:

1. *A székely nemzet ragaszkodik Magyarország területi épségéhez, a nemzetiségek önkormányzata mellett és fenntartandó államegységhez.*
2. *Bármely eshetőségre is készen állva már most megállapítja, hogy a székelység jóval a honfoglalás előtt, mint szabad nemzet, itt székelt a Keleti-Kárpátok lábánál, és hazaszerető őseinket, mint ilyen fogadta, velük a történelem folyamán testvéri kapcsolatba lépett, azonban sajátos nemzeti egyéniségét, tiszta jogegyenlőségen felépült népi alkotmánytervezetét – úgyszólván végig a '48-as teljes unióig – híven megőrizte.*
3. *Ez alapon minden erejéből tiltakozik a magyar egységből való kiszakítás, idegen államtesthez való csatolás gondolata ellen is.*
4. *Másfél ezer éves léte történelmi jogának birtokában Isten és a nagyvilág ítélőszéke, a békekonferencia előtt ezennel bejelenti igényeit az önrendelkezési jog alkalmazása tárgyában.*
5. *E tekintetben csatlakozik az Országos Székely Nemzeti Tanácshoz, s felkér minden székelyt, hogy igaz érdekeink megvédelmezésére haladék nélkül egybe seregeljék.”*
(Forrás a Székely Nemzeti Tanácsról: *Székely Nép*, Budapest 2010. november 19, első szám; ünnepi kiadvány.)

Történelmi alkotmánya van Angliának is. A mienkét most megújítanunk nem lenne szükséges, legfeljebb korszerűsíteni. Alkotmányunk írásosan áthagyományozott gyökerei a lovasműveltségünkbe vezetnek: ott vannak a Vérszerződésben, fellelhetők Sztephanosz „Intelmeiben”, főbb pontjai megtalálhatók Anonymusnál, gerince az Aranybulla (1222) és az úgynevezett Szentkorona-eszme (vagy elmélete, tana) – röviden összefoglalva az alábbiak szerint.

Koronánk neve: „Sacra Regni Hungarici Corona” – magyarul: Hunország (vagy Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája. A király neve: „Rex Hungarorum” – Hunország (vagy Hunok Országának) királya ([Acta XVIII/1](#), [Acta XXII/1](#)). Tehát a korona nem „sancta” = szent, hanem „sacra” ami inkább megszentelt. Megjegyzendő, hogy sem mint ország név, sem mint népnév a „magyar” szó a vonatkozó latin szövegekben eddig még sehol nem volt található.

Lovasműveltségünkhöz vezet az is, hogy államunk mindenkori koronázott királya nemcsak államunk vezetője, hanem mint apostol, az állam egyházi feje is. Püspököket kinevezni, néha, más uralkodó is megtette – *de püspökséget alapítani, csak apostolnak, így a mi koronánkkal koronázott magyar királynak van joga* (*Magyar Egyháztörténeti Vázlatok. Budapest, 1990. 2. kötet. 77-87. oldal*). Így van, illetve volt ez mindenütt a lovasműveltség világában Thébától Teotihuakanig és Tokiótól – Londonig, ahol a király mindmáig mind az állam, mind pedig az államegyház, jelesül az anglikán egyház feje.

*Sacra Regni Hungarici Corona
Hunország Megszentelt Országkoronája
Szentkorona*

„*Sacra Corona radix omnium bonitum et jurium*” – a *Megszentelt Korona minden tulajdon és jog forrása*. Tehát az ország a korona tulajdona. „*Caput Sacrae Regni Coronae*” – koronának feje a *király*, akit az országgyűlésben választunk, aki csak akkor magyar király, ha ezzel a koronával megkoronáztuk. A választott király koronázása alkalmával esküt tesz az alkotmányra és hitlevelet ad arról, hogy az országot alkotmánya szerint fogja vezetni. Az alkotmányos *ellenállási jog* értelmében, az ország vezetőinek – egyenként és összesen is - joguk és kötelességük szembeszegülni a királlyal, akár le is tehetik őt és választhatnak helyette más királyt, ha a király az esküjét nem tartotta be. Ezt a jogot időnként egy-egy király elvonta vagy korlátozta. A *koronázással a királyra ruházzuk a korona jogainak gyakorlását*.

„*Membrum Sacrae Regni Hungarici Coronae*” a *korona tagja, a korona népe*, minden magyar alattvaló (állampolgár), akik *alkotják a magyar nemzetet*: „*Natio Hungarorum*”. A fő (a király) és a tagok együtt a „*Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae*” – a *korona egész teste*, amely a törvényhozó szervben áll előttünk.

A „*natio*”, a *nemzet, a több nemzetiség* jelentése a latinban „*társaság*” is – *tehát nem feltétlenül vérszerinti közösség*. Ellenben a „*gens*” szó a latinban, minden szöösszetételben a *nemzéssel és a fogamzással* van összefüggésben, miáltal a „*Gens Hungarorum*” nem más, mint a *hunok vérszerinti közössége, azaz nemzetsége* – *ami egy, a „tagok” közül*, (egy „*Membrum*”: jászok, kunok, székelyek, palócok, avarok, besenyők, szarmaták, herények, kazárok, stb. együtt). A *Megszentelt Korona Teste, a tagok, a nemzetségek összessége* (tehát valamennyi „*Membrum*” és *nem csak az egyik nemzetség, hanem a többi vérszerinti Membrum is*, mint pl.: horvát, cigány, tót, román, szerb, zsidó, szász stb. nemzetség) *végül is: az állam polgárainak összessége – magyarul az összes nemzetiség, tehát az egész nemzet a Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae*.

Ezt kell tehát, nagyon jól megérteni: a velünk együtt élő valamennyi nemzetség (nemzetiség) összessége alkotja a magyar nemzetet. Eddig, hitelt érdemlően még senki nem tudta megmondani, hogy mióta, és miért nevezzük magunkat magyarnak? Történelmi alkotmányunkban, de az egész korabeli latin nyelvű irodalomban ennek nyoma sincs. Legalábbis eddig még senki ilyet bemutatni nem tudott. A világ bennünket mindmáig, a latinul fennmaradt nevünkön nevez.

Sőt, idegen nyelven mi is elfogadjuk, hogy magunkat a „hun”, azaz a Hungarian, ungarisch, hongrois, ungherese, Hongaars, ungersk stb. néven nevezzük.

A magyar nemzet fogalmának pontos megértése még nekünk, magyaroknak is okoz némi nehézséget. Eleink ugyanis a latin kifejezésre jobban ügyeltek, mint a magyarra, így tisztázatlanul hagyták a Hungar, a Hungarian fogalmát édes magyar anyanyelvünkön. Így például nincs pontos fogalma magyarul a „Gens Hungarorumnak” se – amint az fentebb látható. Megértése ennek is a korabeli viszonyokban keresendő. (A jobb megértés érdekében a dolgot mellékelt táblázatba foglaltam.)

A legtöbb „nemzet” meghatározás azzal kezdődik, hogy „közös nyelv”. Ahol ezt nem sikerült egyszerűen megteremteni, ott lerombolták a városokat és még a helyüket is beszórták sóval. Ilyen helyen máig megindulnak a kitelepítő vonatok, megtelnek a koncentrációs táborok, elrabolnak teljes leányiskolákat és földönfutóvá tesznek egész népeket.

Derék magyar szó a kisebbség, de a mi történelmi alkotmányunk nemzetiséget (natio) ismer, mint a horvát, a cigány, a tót, a román, a szerb, a zsidó, a szász stb. *Nemzetisége volt mindenkinek, a magyarnak is.* Az Osztrák–Magyar Monarchia idején is a Magyar Királyságban (az 1867-es kiegyezés után) még a marhalevelet is kiállították legalább három nyelven és a szükség szerint akár többféle betűvel.

Hangsúlyozni kell, hogy irányadó a latin szöveg, mivel a fordítás több helyen pontatlan. Számomra alapul szolgál a két világháború közötti kor két legjelentősebb alkotmányjogásza: Bölöny József (Acta III/1.) és Molnár Kálmán (Acta XIV/4). Ne feledjük: akkor is szükség volt közjogi rendezésre – de milyenre! Hat-hét évet vett igénybe és visszavezette országunkat ősi jogrendjébe.

Első Ulászló (1440-1444) koronázása alkalmával megerősítette az Aranybullát (az ellenálási záradék nélkül), továbbá az 1298. és 1351. évi dekrétumot. Az Országgyűlés I. Ulászló koronázásáról kiadott oklevélben elsőként fejtette ki a Szentkorona-eszmét (elméletét, tanát) és a királyi hatalom átruházott természetét, vele a szabad királyválasztás jogalapját. (Ld. Dr. Csonkáréty Károly: A magyar történelem 1100 éve a jogforrások tükrében. Budapest 1997. 214. o.)

Ezzel kapcsolatban Dümmert Dezső kifejti (A két Hunyadi. Panoráma Kiadó, Budapest, 1985. ISBN 963 243 279 7), hogy „Népképviseleti parlamentet még senkitől sem kérhetünk számon a XV. században. Anakronisztikus ugrásokat nem lehet tenni a fejlődésben: a nemzet képviseletének kell megszületnie a nemesi jellegű országgyűlésen, és most éppen az történik.” „A latin nyelvű (koronázási) dekrétum elemzésének indító kulcsszava elsősorban a multitudo=sokaság kifejezés.” „Döntő súlyú mondatok kerülnek az országgyűlés dekrétumába: a koronázás mindig az ország lakók akaratától függ, és a korona hatékonysága és ereje az ő jóváhagyásukon alapul. Az eredeti okmány az egészen általános regnicola (ország lakó) szóval – és nem az elkülönítő nobilis (nemes) megjelöléssel – fejezi ki a nemzeti akarat birtokosát, és ez a második kulcsszó.” „Ha ehhez harmadiknak a voluntas (akarat) kifejezést is hozzávesszük, előttünk áll egy felnőtt, önrendelkezést szervező nemzet képe.” (39, 40. oldal)

Vegyük ez után, Hunyadi Mátyás megválasztását a „Duna jegén” (1458. január 24), ahol az összegyűlt tömeg választott, nem éppen a budai várban gyűlésező főurak kedve szerint – akkor már majdnem, a mai demokrácia értelmében lévő népakaratra gondolhatunk.

Történelmi alkotmányunk szerint tehát a magyar nemzet (natio hungarorum) nem más, mint a korona egész teste (Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae): 1) a király, 2) a hunok vérszerinti közössége (gens hungarorum) mint „tag”, és 3) az ide felvett minden más „tag” – a nemzetiségek. Werbőczy 1517-ben országbíró korában írta: „Én mindenkinek igazságot tartozom szolgáltatni, legyen az cigány, vagy zsidó, ha az illető a korona alattvalója (állampolgára) és ezt kéri.” Deák Ferenc már ezt mondta a képviselőházban 1867. február 17-én, az Alkotmány visszaállításakor: „... s itt nemcsak a magyar ajkúakról szólok, hanem általában a Magyarországot alkotó nemzetről...” (Deák Ferenc beszédei 1866-1867. Összegyűjtötte Kónyi Manó. Franklin Társulat, Budapest, 1897. 325. oldal.) *Nem csak Deák Ferenc állította, hanem magyarnak vallotta magát a horvát nemzetiségű Zrínyi Miklós, a Petrovics Petőfi Sándor és a zsidó származású Heltai Jenő, Szép Ernő, Kabos László. Tehát a román vezetők 1918-*

ban pontosan tudták, hogy aki közülük polgára a Magyar Királyságnak, az mind tagja a „magyar nemzetnek”, vagyis a Megszentelt Korona Népének. Ez a Korona otthona is ennek a népnek: „*Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium*”.

Petőfi magyarságát, talán nem kell bizonygatnom: a magyarok Istenére esküdött. Egressy Béni az ő verseivel teremtetten meg a magyar dalt. Mégis álljon itt e pár sor Petőfitől:

*Járjatok be minden földet,
Melyet Isten megteremtett,
S nem akadtok bizonyára
A magyar nemzet párjára.”* (A magyar nemzet. Pest, 1846. december.)

Zrínyi Miklóstól ezt olvashatjuk „Ne bánts d a magyart!” című írásában:

„Egyedül legyek-é én őrállód, vigyázód, ki megjelentsem veszedelmedet? Nehéz ugyan ez a hivatal nekem, de ha az Isten a hazámhoz való szeretetet reám tett, imé, kiáltok, imé üvöltök: hallj meg engem élő magyar, ihon a veszedelem, ihon az emészto tűz! Ime, tudást teszek előtted, nagy Isten, mindent, akit tudok kikiáltok, hogy éntülem elaluvásomért nemzetem vérét ne kérd elő....” (1661)

Szép Ernő pedig így imádkozik (1936):

*Ki ülsz az égben a vihar felett,
Én Istenem, hallgass meg engemet.*

*Hozzád megy szívem, itt szavam dadog,
Hazámért reszketek, magyar vagyok.*

*A népekkel, ha haragod vagyon,
A magyarra ne haragudj nagyon.*

*Ne haragudj rá, bűnét ne keresd,
Bocsáss meg neki, sajnáljad, szeresd.*

*Szeresd, vigyázz rá Istenem, atyám,
El ne vesszen veszéjtő éjszakán.*

*Távol népekhez híre el nem ér,
Hogy olyan jó, mint a falat kenyér.*

*Hogy nem szokott senkit se bántani,
Lassú dallal szeretne szántani.*

*Édes Istenem, Te tudod magad,
A bárány nála nem ártatlanabb.*

*Te tudod ezt a fajtát, mily becses,
Milyen takaros, mily kellemetes.*

*Te látod létét minden tanyán,
Te hallod, hogy beszél: édes anyám.*

*Te tudod a barna kenyér ízét,
Te tudod a Tisza sárga vizét.*

*Te tudod, hogy itt milyen szívesen,
Hempereg a csikó a füvesen.*

*Tudod a nyáj kolompját ha megyen,
Édes szőlőnket tudod a hegyen*

*S keserű könnyeink tudod Uram,
hogy mennyit is szenvedtünk csakugyan.*

*S hogy víg esztendőt várunk mindenér
Hisszük hogy lesz még szőlő lágú kenyér.*

*Óh keljete a magyart védeni,
Ti Istennek fényes cselédei:*

*Uradnak mond el arany arcú Nap,
Mondd el szerelmes délibábodat*

*Dicsérjed a Balatont tiszta Hold,
Hogy szebb tükröd a földön sohse volt.*

*Csillagok, értünk könyörögjete:
Kis házak ablakán reszketeg*

*Szerteszét este mennyi mécs ragyog...
Könyörögjete értünk csillagok.*

A „magyar nemzet” fogalma egyedülálló alkotás, semmi köze az Európa más vidékein jóval később kialakított nemzetfogalomhoz. Noha erről az itt megadott források szükséges és elégséges módon tájékoztatnak, szükségesnek érzem néhány pont alaposabb megvilágítását – különös tekintettel arra, hogy még a szakkörökben is nagy a tájékozatlanság.

Általában szokás abból kiindulni, hogy a „natio” jelentése nemzet. Így van ez minden európai nyelvben, és valaha ezt vette át a magyar közbeszéd is. A nacionalizmus (nemzeti) valami csúnya dolog, különösen, ha az a szocializmus szóval összetalálkozik. Pedig nincsen másról szó, minthogy az a bizonyos szocializmus nemzeti alapon történik (náci) – és nem például internacionalista (internáci) alapon, amint azt Sztálin terjesztette. Ezért nem csoda, hogy megköttette Hitlerrel azt a bizonyos paktumot. Sajnos, ezzel a háttérrel született a számtalan „nemzet” meghatározás. Magyarul még a szó is félrevezető, mert a nemzésre utal, ami vérszerinti összefüggést sejtet – ami a „nemzet” összefüggésében természetesnek tűnik, és így is érti ezt, a többi európai nép – hiszen az ő nemzet fogalmuk ezzel a szóval teljes értelmében, maradéktalanul kifejeződik.

A mi esetünkben viszont a korabeli magyar államnyelv, a latin az irányadó és a latinban a „natio” jelentése: társaság is – ami biztosan nem vérszerinti közösség; például „natio optimum” = főrendek. Történelmi Alkotmányunk viszont világosan és főleg: másként rendelkezik, mert ott létezik egy fogalom, a „gens hungarorum”, ami viszont biztosan vérszerinti közösség, ami úgy van meghatározva, hogy abból kiderül: a magyar jogban ez az, amit mások „nemzet”-nek értenek: egy népen belül, a vérszerinti rokonok közössége. A „gen” szó minden összetételében a nemzéssel és a vérszerinti kapcsolatokkal van összefüggésben: genus = nem, nemzetiség, faj; genitor = nemző atya; genitrix = szülő anya; genezis = nemzés, szülés; generabilis = születhető; genealogus = nemzetség történetét tudó – és így megy ez oldalakon át a szótárban. Napjaik tudósai nem véletlenül választották a „gen” szót, a vérben lévő, szorosabb kapcsolatok kifejezésére: ugyanis ezzel foglalkozik a genetika. Azzal most nem törődünk, hogy a kifejezés második részében, a „hungarorum” szóban nincs szó magyarról, hanem csak „hun”-ról. Elvégre, magyar királyaink, akiket 850 éven át mindég „rex hungarorum”-ként, tehát „hunok királya”-ként szerepeltetnek a latin nyelvű írások – csak tudták magukról, hogy kik ők.

Bölcs eleinknek arra is volt megoldásuk, hogy ha olyanok szövetkeztek testvéri (ez is egy igen kifejező és gyönyörű magyar szó: test és vér) szövetséggé, akikről nem tudták biztosan, hogy vérszerinti rokonok-e – és ez volt a vérszerződés, ami a természeti népek találománya. Ismereteim szerint a vérszerződés Ázsia őslakói és Amerika újabb őslakói, a tévesen ma indiánnak nevezett népek körében szokásos. Az „indiánok” önmagukat nem nevezik indiánnak, hiszen vér szerinti rokonai nem indiaiak, de Ázsiaiak. Az előttük lakók, akik úgy harmincezer évvel ezelőtt kerültek oda, nem voltak törökös típusúak, utolsó törzsükről a múlt század elején még film is készült – a Fokföldön. Afrika és Ausztrália őslakói körében a vérszerződés nem ismert, ezért feltételezhető, hogy úgy harmincezer évvel ezelőtt kezdődött szokásról van szó, mert Ausztrália őslakói, az aborigének feltehetően valamivel az előtt kerültek Ausztráliába.

Európában a vérszerződés csak a mai Magyarország lakói történetében ismert. Történelemtudományunk nagyobb dicsőségére sajnos nincs meggyőző bizonyíték arra, hogy a mi történelmünkben mikor és összesen hány vérszerződés született? Elégedjünk meg most annyival, hogy egy biztosan volt, arról Anonymus részletesen tudósít és az nagy valószínűséggel Árpád népének honfoglalása után esett meg – ami elég logikusnak tűnik. Ez lehetett nálunk a „gens hungarorum”, a hunok vérszerinti közössége kialakulásának utolsó ilyen eseménye.

Ezek után szükségesnek látszik néhány mondat a „lovasműveltség” fogalmához. Amikor a fordulat után először kezdtek a „Nemzeti alaptanterv” kidolgozásához, az illetékes miniszter a mi (Zürichi Magyar Történelmi Egyesület) véleményünket is kérdezte. Megírtuk, hogy csak a történelem részhez kívánunk szólni. Fontosnak tartjuk, hogy a szokásos oktatási irányt tévesnek tartjuk, amely így néz ki: Árpád népének honfoglalása, ez előtt római, görög, asszír, babiloni.

A „honfoglalás” -tól visszafelé a mi történelmünk a lovasműveltségbe vezet. Természetesen van kapcsolatunk a többi műveltséghez is, de ez a fő irány, az oktatás ezt kell kövesse.

A „lovasműveltség” fogalma a nyugat-európai történelemtudományban már rég meggyökeredzett és legjobb történészeink már átvették. Ezt a magyar nyelvű fordítást én először Padányi Viktornál olvastam. Ez a szakirodalom a lovasműveltség népeihez sorolja a következő népeket: hun, bulgár, avar, kazár, besenyő, kun, magyar. A felsorolásból látható, hogy nem teljes, főleg az Európát érdeklő népeket sorolja, továbbá *nem tesz különbséget népnév és birodalomnév között*.

Fontosnak tartom e tárgyban e néhány mondatot azért is, mivel a történelem oktatása a világ nagy részében a marxí irányt követi. Marx felállította a tételt a „társadalmi formák fejlődése” tárgyában. Szerinte, a társadalomban működő objektív törvények hatására alakultak ki a történelemben a következő emberi társadalmi formák: ősközösség, rabszolgaság, feudalizmus, kapitalizmus – és a törvény hatására kötelezően lesz a szocializmus. Ehhez a tételhez Lenin tette a kommunizmust. Az említett iskolákban így tanítják a történelmet – legfeljebb van, ahol kihagyják a kommunizmust, máshol még a szocializmust is.

Marx szerint *a társadalmi formát meghatározza a termelés módja, amit viszont meghatároznak a termelés erői és a termelés viszonyai*. A marxí tanításban szereplő felsorolt társadalmi formák mutatják, hogy őt az európai történelem érdekelte, miáltal következtetései is nagymértékben Európára vonatkoznak. Lévéen okos ember, észrevette, írásában megemlíti, de nem elemzi, hogy van még az „ázsiai termelési mód” – és ez az, amit mi *lovasműveltségnek nevezünk*. Ez tehát „kilóg” Európából, az ide tartozó népeket a Tarih-i Üngürüş az „üngürüşök népének”, társadalmát a Cser–Dara kettős pedig a mellérendelő társadalomnak nevezi ([Acta XXXI/5](#)). *Idevezetnek a magyar történelem gyökerei – a genetika tudománya által pedig bebizonyítottan Európa legrégebbi népe él ma a Kárpát-medencében, ez a nép ma magát magyarnak nevezi. Eurázsia egy világrész és a mi műveltségünk gyökerei ebben az egységben találhatók.*

Ételszentelés Csíkszeredában 2018 Húsvét vasárnap

Sztephanosz a hagyományaink által is Megszentelt Koronát följánlotta a Boldogasszonynak. Európa történetében ez volt az első ilyen följánlás, egyedülvalósága abban is megnyilvánul, hogy ez a följánlás közjogi keretben történt. Miáltal a mi koronánk az Istenanya tulajdona, tagjai pedig közjogilag is Isten gyermekei. Az nem kérdés, hogy ebben ki hisz? – mi hiszünk és így gondolkodunk évszázadok óta azok felől is, akik a mi testvéreink. A „test-vér” szó egyedülállóan szép szavunk. Nagy írónk, Mikszáth Kálmán írta: „A tót atyafiak” című könyvét. „Atyafi” pedig nem más, mint atyám fia, azaz testvérem.

Csikszeredában minden évben, március 15-én megkoszorúzzuk Petőfi Sándor szobrát. Onnan egyenesen megyünk koszorúzni Nicolae Balcescu szobrát, aki a románoknak olyan kedves költő, mint nekünk Petőfi. Csakhogy 1848 táján hazájában Petőfit nem sokra értékelték, egyedül az idegen származású tábornok, Bem József vette csapatába, mert ő megértette, hogy mit tud tenni egy ilyen csodálatos költő a katonákkal. Az akkoriban zajló havasalföldi forradalmárok viszont Balcescut olyan kultuszminiszter-félének tették és őt küldték Kossuthhoz tárgyalni. Aki ismeri Kossuth álláspontját, az nem csodálkozik azon, hogy Kossuth napokig hagyta Balcescut az előszobájában üldögelni, amíg végül fogadta. Eközben Avran Jancu, a hegyi pásztorból lett parasztvezér ügyesen segítette a magyarok ellen az osztrák tábornok erdélyi hadvezetését mindaddig, amíg fel nem olvasták neki Bem szövegét Erdély népéhez. Ezt követően a parasztvezér kijelentette, hogy Bem ellen nem harcol. Nincs értelme feltételes módon fogalmazni a történelemben, de talán mégis szabad lenne elgondolkodni azon, *mi lehetett volna, ha akkor Kossuth tanult volna ilyesmit Bemtől?*

Ez sem lehet tárgya ennek az írásnak, de megemlítem, hogy az itt többször emlegetett könyvében Kissinger írja, hogy az amerikaiak kitaláltak valamit, amit demokráciának neveznek, és azt igyekeznek rákényszeríteni államokra, népekre, akár illik az oda, akár nem (416-421. oldal). Winston Churchill írta emlékirataiban, hogy a demokrácia tökéletlen intézmény, de ő nem tud jobbat. *Mi viszont tudunk és az a lovasműveltség.* Mi, ennek a műveltségnek a népe évszázadokkal, ha nem ezredekkel hamarabb, mint a Nyugat, szerveztünk mai értelemben is világméretű, magas műveltségi fokon, évszázadokon át fennálló birodalmakat. Ennek a rendszernek a Nyugaton kialakult, ma már romokban álló nyomait a mai nemzedékek tüntetik el. Például Törökországban Ata Türk művét; Angliában a még érvényes rendszert, hogy az állam és az egyház feje a király (napjainkban a királynő), ahol tehát még nem történt meg az állam és az egyház különválasztása – mint valami nagyszerű, demokratikus találmány.

Arra már többen rámutattunk, hogy *a koronánkhoz tartozó államelmélet, a köztársasági államformára is alkalmazható*, tehát akkor is, amikor nincs király. Rendelkezik a Corpus Juris Hungarici (Magyar Törvénytar) erre az alkalomra is, történelmünkben volt rá több példa. Ezért is jó, ha az alkotmány történelmi. Csak sajnálni lehet, hogy, az új magyar alkotmány, aminek a neve „alaptörvény” (2015. április 25), ezekről a dolgokról nem sokat tud. Európában Németországnak van alkotmány helyett alaptörvénye, mivel a német állammal a második világháború után nem kötöttek békét, tehát államuknak nincs nemzeti önállósága (szuverenitása), ezért alkotmánya sem lehet. Az ENSZ Alapokmánya értelmében így Németország „hadban álló fél”.

Az új magyar alkotmányban (alaptörvény) nincs meghatározva, hogy ki a magyar, mi a nép, mi a nemzet, kik a magyar nemzet tagjai és ezek milyen részekből állnak? Sok benne a meghatározatlan „mindenki”. Szerepel benne a nemzet is anélkül, hogy meghatároznák. Ez utóbbira nézve letettem egy javaslatot, nagyjából az alábbiak szerint ([Acta XII/1](#)).

Bőven elemzem a nemzet mellett, a fajta és a nép fogalmát is. *A történelmi „magyar nemzet” fogalma, mint a Kárpát-medencei magyar nemzet történelmi alkotása, jóval régebbi, mint az Európa más részein kialakult „nemzet” fogalma.* A „magyar nemzet” fogalmának újra való fogalmazására ma senkinek sincs felhatalmazása. *Ezt a felhatalmazást meg kellene szerezni. Nélküle nem lehetne helyreállítani azt a történelmi magyar jogrendet és vele azt a közösséget – mondhatni nemzeti egységet – amit történelmi alkotmányunk egyszer már megteremtett.*

A jelen irat szempontjából ez is érdektelen, de alapvetően igen érdekes lenne feltenni a kérdést és tisztázni, hogy a ma érvényes magyar jogba mennyire ment át ez az új „alkotmány”? Ugyan átvezették-e tételesen, a jogrend minden fejezetén az összes érvényesülő hatását, például a polgári törvénykönyvbe, a családjogba, a büntetőjogba, a kötelmi jogba, az öröklési jogba, vagy a büntető törvénykönyv minden részébe és így tovább, avagy érvényesítését, értelmezését egyszerűen rábízták a végrehajtókra: tegye ki-ki a maga módján? Ezzel összefüggésben érdemes rámutatni egy igen alkalmas magyar történelmi párhuzamra. Az első világháborút lezáró alkotmányjogi rendezés Magyarországon bő hét évet vett igénybe. Pedig akkor még voltak kiváló magyar jogászok, akik egyúttal kiváló magyar emberek is voltak. E rendezés nélkül, reményünk sem lehet arra, hogy ismét visszavegyenek az alkotmánnyal rendelkező demokratikus népek családjába – ami egy esetleges közép-európai rendezés elsődleges feltétele lenne.

Javaslatom szerint, a magyar nép ma két főcsoportra osztható: a magyarországi és a nemzetiségi sorban élők csoportjára. Ez utóbbiak élhetnek nemzetiségi sorban saját akaratukból (pl. kivándorlók) és kényszerből (Trianon, menekült). A kivándorlók élhetnek tömbben (pl. New York, Chicago) és szóróványban (pl. Baden, Perth). A kényszerből nemzetiségi sorban élők is élhetnek tömbben (pl. Gyergyó, Csik, New York, Chicago) és szóróványban (pl. Bihar, Észak-Szlovákia, Baden, Perth). Addig, amíg nincs más megfogalmazása, addig – egyelőre – ugyanez a csoportosítás vonatkozik a magyar nemzetre is.

Amikor a kisebbség, mint nemzetközi jogi fogalom, nemzetközi szinten megjelent, akkor az osztrák Kurt Waldheim az ENSZ főtitkára és a tárgy nemzetközileg elismert szakértője az ugyancsak osztrák Felix Ermacora volt. Ausztriát Dél-Tirol érdekelte és ebben a helyzetben jól érthető, hogy az ügy az ENSZ napirendjére került. Így az is érthető, hogy az elszakított magyarok esetében egyetlen országban született törvény: Ausztriában az 1976. évi Népcsoporttörvény (Volksgruppengesetz). Igen helyesen, ugyanis az ottani magyarok (a mai nevén Burgenlandban) jogilag népcsoport – és nem „kisebbség”, ami így megfelel a kialakult nemzetközi jogi gyakorlatnak. *A magyar a Kárpát-medencében jogilag sehol sem kisebbség, hanem népcsoport, mivel őshonos, tehát nem kisebbség, mint például a bevándorló.* Az pedig egy sajátos magyar tény, hogy minden magyar hazája a Sacra Regni Hungarici Corona (is). Számszerűen lehetünk kisebbségben, de jogilag, a Kárpát-medencében sehol és soha.

A fürdővízzel így kiönteni a gyermeket is igazán nagy kár volt, mivel ez a „fürdővíz” az itt tárgyalt egész gondkörre sikerrel kecsegtető megoldást kínálhatna. Ez pedig nem más, mint történelmi alkotmányunk felélesztése, amint ez Trianon után nálunk egyszer már megtörtént. Ennyit a történelemről és a történelmi kérdésekről.

Végezetül ismét néhány szó, a bevezetőben felvetett gondolathoz, arról, hogy miért volt oly könnyű Erdély leválasztása, miért nem robbant ki felkelés a védelmére – mert a felkelés igenis kirobbant. Utoljára a fordulat táján, amikor a Marosvásárhelyen összeszorított magyar tömegre fejszével támadt, az odaszállított, leitatott román tömeg. Akkor a Nyárad menti cigányok mentették meg a magyarokat. Amikor 1945-ben, akkor is, ugyanott a székelyeket fűrészbakra fektetve szalagfűrészszel vágták, a szovjet tankok verték ki a térről a gyilkosokat. Az egyéb mészárlásokról nem is beszélve. Nem valami elszigetelt jelenségről van szó; ilyen és hasonló esetek tömegével fordultak elő a Második Nagy háború alatt és után is, nemcsak Romániában. Egyes vidékeken tehervonatszám vitték a magyarokat messzi idegenbe és hoztak helyettük másokat – az elszállított magyarok helyébe és vagyonába. Érdekes jelenség, hogy Magyarországról cserébe az új országba alig akart menni valaki. Ugyan miért nem?

Az Apostoli Magyar Királyság több mint ezer éves története nem ismer ilyen jeleneteket. Itt senkit nem telepítettek ki, senkit nem fosztottak meg vagyonától, csak azért, mert valamely nemzetiségünkhöz tartozott. „*Méltó szolgálattal szerzett birtokától soha senki meg ne fosztasék.*” (Arany Bulla, 1222). Például, ilyen a lovasműveltség. Legfeljebb Habsburg Mária Terézia, magyar király lövette halomra, a jogaikról fegyvertelenül tanácskozó székelyeket (Madéfalva, 1764. január 7). Ennek viszont semmi köze a lovasműveltséghez.

És osztozott sorsunkban, aki velünk élt. Az igazság kedvéért említsük azt is meg, hogy 1956 késő őszén román egyetemisták feküdtek Romániában szovjet tankok elé, hogy megakadályozzák magyarországi bevonulásukat. Ezek a diákok is megismerték utóbb a Duna-deltát.

Legyünk őszinték. Nyíró József „Néma küzdelem” című könyvében már 1944-ben részletesen megírta, miként veszítettük el Erdélyt már a 19. század végén. Vitték a románok és mi tétlenül néztük szerencsétlen székely testvéreink elvérzését.

Mi köze volt ennek Clemenceau menyéhez?

„Az egyházi gondozás hiánya, nem egy helyen okozta szórványok képződését és pusztulását. A paphiány katolikus és református részen egyaránt hatalmas tömegeket sodort a román papokhoz és ezzel az elrománosodás útjára. A megmaradt magyarság gyakran évtizedekig pap nélkül, plébánia, illetve egyházközség nélkül előbb leányegyházi, később szórványi sorsra jutott. Mindezekhez hozzájárul az állami gondoskodás teljes hiánya. Az állam éppúgy nem törődött a szórvány magyarság érdekeivel, mint a Habsburg-uralom. Semmi komoly telepítési politika, szórványvédelem nem történt a 19. és a 20. század folyamán. A kezdeményezések átütő sikert nem tudtak aratni az eszközök elégtelensége miatt. Hogy a múlt századvégi politika mennyire nem ismerte fel feladatait, arra jellemző, hogy amíg a magyar földet vásárló román bankok és magyar banknak nevezett idegenszellemű társaik a legteljesebb támogatást élvezték: addig az egyetlen erdélyi mentő kísérlet, az Erdélyrészi Jelzálogbank négyévi fáradozás után tudta elérni, hogy az erdélyi kérdésben írott emlékiratát egyáltalán iktatták a minisztériumban.” (Nyíró József, i. m.)

Lükő Gábor és szociológus társai, már a 20. század elején kifogásolták a magyar iskolatelepítés rendszerét. Rámutattak arra, hogy az új középiskolák nagy részét a nemzetiségi területeken nyitják, miáltal nagymértékben elősegítik az ottani értelmiség kialakulását. Utóbb, valóban ők vezették a harcot ellenünk.

Ennek mi a köze ahhoz, hogy az USA elnöke megbetegszik, hogy az USA-ban mikor van elnökválasztás és annak mi az eredménye?

„– Azt hiszem, túlzott jelentőséget méltóztat sz tulajdonítani e részletjelenségeknek. A nemzetiségi aspirációk nem befolyásolják sohasem döntően a magyarság szuverenitását, hiszen végül is a tizenhatszázmillió lakósságnak mindössze 16,1 százaléka román és annak is nagy része elrománosított magyar, amint erre a napokban rámutattak.

– Viszont, ez a tizenhat százalék nem elszórtan él az ország különböző területein, hanem Erdélyben, egységes tömbökben. Külön országrészt szállott meg és igyekszik leválasztani a törzsről – vetette közbe a gróf.

– Még akkor sem látok veszedelmet ebben! – rázta a fejét Jankó báró.

– Én sem aggódalmaskodnám, ha a román kérdés csak magában állna, de ott van mellette és egy időben a horvát kérdés, a tót, szerb és rutén mozgalom, a pánszláv elképzelések. Ha a románoknak megvolt a maguk Klein Sámuelje, Sincai Gheorgheja, Maior Petruja és ha Mária Terézia idejében vezető gondolatává válhatott az Anonymus és Bonfini meséi nyomán a dákóromán folytonosság elméletének tévedése; ugyanakkor három román szerzetes mellett a szerbeknek is volt Csernovics Arzén pátriárkájuk, aki egyszerre 36'000 családot hozott át hozzánk 1691-ben, szerzett nekik teljes egyházi és világi önkormányzatot, vétette ki őket a rendi állam keretéből a magyarság minden tiltakozása ellenére is. Volt Nesztorovics Uros-uk, aki megszerezte az iskolakérdést, Tököly Szávájuk, aki hatalmas alapítványokkal sietett a szerb kultúra segítségére, Karadzsics Vuk Istvánjuk, a szerb Kazinczy és mindezek tetejébe Pesten székelt a szerb irodalom és művelődés legfőbb szerve és központja, a román Asztrának megfelelő Szrpszka Matica irodalmi kör, számos öntudatos és a célt világosan követő írókkal, tudósokkal.

A nemzeti kultúra kiépítését a tótok sem hanyagolták el. A latin műveltséget felváltja náluk a cseh irodalmi nyelv a huszita betörések óta és jellemző, hogy az elsők közt Pázmány veszi pártfogásába a tót nyelvet a protestáns törekvések ellensúlyozására, egy pozsonyi kanonok,

Bajza Ignác József tót imakönyvével indul az új nemzeti irány, Bernolák Antal teszi meg nyelvtanában az irodalmi nyelv alapjának a nyitrai nyelvjárást. Nekik is van Holly Jánosuk, aki Szva-toplukról, Cyrill és Methodról hőskölteményt írt, Stur Lajosuk, aki Pozsonyban iskolát csinál Jednota Literar egyesületben, mint a cseh-tót tanszék tanára. Innen kerülnek ki a tót nemzeti mozgalom vezetői, nagyrészt evangélikus papok és megindul a magyar–tót kultúrharc, amellyel egy időben a tót irodalom szakít a cseh kapcsolatokkal.

A horvát kérdés ismertebb. Nemzeti jellegét a 30-as évek elején Gaj Lajos adja meg. A célt se titkolják: az egyetemes szláv eszmének megfelelően és érdekében teljesen kiszakadni a magyar történelmi és alkotmányos közösségből. Vezére lesz a horvát ifjúságnak és az eredmény? A király aranygyűrűvel tünteti ki Csajt, aki Pánszláviáról álmodozik és az összes illír népnek kultúrközösségét hirdeti lapjaiban, folyóiratában.

Ugyanígy végigkísérhetném megjelenésétől kezdve a rutén és a német, illetve a szász kérdést is. Papok, tanárok, jogászok, számba is alig vett intellektüelek munkája indította el ezt a nagy folyamatot, amely felhasználva a bécsi udvar támogatását szétdarabolni igyekszik az országot és már nem Budapest, hanem Bukarest, Prága, Berlin és Moszkva felé tekint. Amíg mi itthon harmincmillió nemzetről írunk újságcikkeket, a tót ifjúság példájára a horvátok is Masaryk Tamástól tanulják Prágában az új szláv realizmus filozófiáját, megalakul a nemzetiségi képviselők parlamenti klubja, amelynek fő irányítója Maniu Gyula és Hodzsa Milán. Sajtóperek tömege, csendőri beavatkozások, a Hlinka András bezárása felkeltik a külföld figyelmét is és ügyes propagandájukkal ellenünk fordítják a közhangulatot. A harc mindinkább kiélesedik. A zágrábi hazaárulási per rossz benyomást kelt. Megalakul a horvát–szerb koalíció Supiló Ferenc vezetésével, amely a belpolitikai helyzetet igyekszik kihasználni az ország gyengítésére. Ma már nem titok az sem, hogy amíg a király kitart a kiegyezés mellett, a nemzetiségek Ferenc Ferdinánd trónra lépésétől várják álmaik teljesülését, aki viszont az ő segítségükkel véli megvalósíthatónak a Habsburg elképzeléseket.

A külpolitikai helyzet is kedvez a nemzetiségeknek. Méltóztassatok figyelembe venni az angol–francia megegyezést, az angol–orosz megállapodást, a jugoszláv terv megerősödését a Karagyorgyevicsek segítségével, a Szerbiával kitört vámháború hatását, a Bosznia és Hercegovina annexiójának válságos eredményeit.” (Nyíró József, i. m.)

Egy magyar gróf, átadta a hatalmat a börtönben ülő kommunistáknak. *Ennek mi a köze ahhoz, hogy Anglia miniszterelnöke mennyire erős személyiség?*

Miért adta át Horthy ellentengernagy a monarchia, soha le nem győzött egész flottáját, az akkor még alig létező Szerbiának és a néhány évtizedes Olaszországnak – *egy császár parancsára, akit az osztrákok pillanatok alatt megfosztottak trónjától is, vagyonától is, hazájától is? Elvett saját hajóink értéke 100 vagon szénarany.*

Mi az, hogy diktálták? Kinek? A sok nyelven beszélő Andrásynak? Hogyan? A magyar haderő miért csak a kommunista hatalomátvétel után kezdett harcot a benyomuló ellenségek ellen – és nem is sikertelenül? Ez nem sok ezer év ködbevesző története, amit annyian oly nagy szeretettel boncolgatnak!

„– Tökéletesen megértem méltóságodat. Ez az én álláspontom is. Sajnos nem tehetünk semmit ellene. A földbirtok szabad forgalom tárgya. A mai gazdasági élet, a szabad verseny nem tűr korlátozásokat ezen a téren sem. A kormány, ha akarna, se alkalmazhatna megkötöttségeket, már a nemzetközi vonatkozások miatt sem. A bank számon tartja az ingatlanforgalmat is. Hozzá tartozik a jólinformáltsághoz és az üzleti érdekeihez, hogy tudjon minden jelentősebb akcióról, figyelemmel kísérje a tőke útját, különösen magyarországi viszonylatban. Ha érdekli méltóságodat, kimerítő felvilágosítással szolgálhatok...”

Tehát. Ha a románok által magyaroktól megvásárolt birtokokat nézzük, az utolsó tíz évben – mint említettem – ötven holdon felül 166'394 katasztrális hold került a kezükre 57'548'556 aranykorona értékben. Ehhez hozzá kell adni az ötven holdon aluli román vásárlásokat, 12'866 hold parasztbirtokot 6'427'500 korona értékben. Együtt 179'249 kat. hold

63'976'056 korona értékben. Ha a birtokfluktuációra kíváncsi méltóságod, ebből a kimutatásból látható, hogy a forgalom a legszélesebb körű Szilágyságban, Alsófehérben, Szolnok-Dobokán, Kisküküllőben, Hunyadban volt. Kolozs megye hatodiknak következik.

A gróf szeme előtt óriásira váltak a számok: Szolnok-Doboka 33'512 katasztrális hold; Szilágy 23'594; Alsófehér 21'741; Nagyüküllő 18'849; Kolozs 17'364 hold. A másik oldalon az értékvesztéseget mutatta ki a statisztika: Szilágy 9'626'353 aranykorona, Alsófehér 9'230'000, Szolnok-Doboka 8'755'951, Kisküküllő 6'657'073, Hunyad 6'156'942, Kolozs 5'282'413 korona és így tovább.

– Legtöbb magyar birtok került román kézre Szilágy vármegyében, – magyarázta a vezérigazgató – pedig itt a viszonylagos arányszámuk a lakosság nemzetiségi megoszlása tekintetében nem túl magas, mert csak a nyolcadik helyen állnak. Utána Szolnok-Doboka következik. Itt az arányszám négy, Kolozsban kilenc.

– Miért számíttatta ki ezt is, vezérigazgató úr? – lepődött meg a gróf az eddig előtte ismeretlen adatokon.

– Bankpolitikai szempontból. A jelzálog kihelyezéseknél tudnom kellett, hogy ez a felűnő birtokforgalom természetes folyamat következménye-e, vagy mesterséges számításon alapuló céltudatos akcióról van szó.

– Azt anélkül is tudhatta. A román bankok, az Albina és huszonkilenc társa, az Agricola, Ardeleana, Bistricana, Furnica, Crisana, Economul, Patria, Soimul, – hogy csak néhányat említsek – adták a pénzt a nagybirtokok megvételére és a parcellázásokra. Ez köztudomású. Minden héten olvashat egy vezércikket róla a lapokban.

A vezérigazgató titokzatosan mosolygott.

– Csakhogy azzal én nem elégedhettem meg, amit a lapok írnak. Nekem azt is tudnom kellett, hogy mennyi a magyar pénz román birtokon.

Erre a feleletre nem számított a gróf. Szinte megijesztette.

– Magyar pénz román birtokon?

A bankvezér viszont természetesnek találta.

– Föltételezte méltóságod, hogy a magyar bankok nem érdeklődnek az ilyen ügyletek iránt?

– Dehogy a magyar pénzügyintézetek... pénzt adjanak rá, hogy a magyar föld román kézre jusson?

– Miért ne? Üzlet üzlet... És nem is kis összeg a román birtokon lévő magyar jelzálogteher. Alig marad alatta a románoknak. Tessék! – Egy újabb lapot húzott elő a dossziéból és mutatta:

– Magyar pénz román birtokon 21'149'107 korona, román pénz román birtokon 24'841'216 arany korona. A részletekből azt is láthatja méltóságod, hogy míg Kolozs megyében a magyar bankok 3'915'731 koronával vannak érdekelve, a román pénzügyintézetek mindössze 2'767'700 koronával. Miért erőltessék meg jobban magukat, mikor helyettük megvettük mi a magyar földet a románoknak. Szolnok-Dobokában 2 millió 990 ezret adtunk, Alsófehérben több mint két és félmilliót, Hunyadban szintén, Szilágyban egymillió nyolcszáz ezret, Maros-Tordában egymillió hatszáz ezret, Háromszéken egymillió négyszázhatvanháromezer nyolcszázat, Torda-Aranyosban dettó. Nagyon érdekes olvasmány a statisztika, gróf úr. Érdekfeszítőbb egy regénynél...

– Legyünk azonban igazságosak. Román pénz is van magyar birtokon. A végösszeg... igen, itt van a kimutatás... tehát a magyar birtokon szereplő román bankpénz összege 5'699'145 korona, amiből következik, hogy... Azt a kevés megkönnyebbülést is elvette, amit a gróf pillanatnyilag érzett.

– Következik ebből valami?

– Mindössze annyi, hogy négyszer annyi magyar eredetű jelzálogteher van román birtokon, mint román pénz magyar birtokon... Kíváncsi esetleg az elnök úr a szász pénzügyintézetekre is? Nem volt kíváncsi.

– Pedig volna itt még csemegézni való – ajánlotta a vezérigazgató.

– Nem volna érdektelen tudni azt se, hogy például Nagyküüllő magyarsága tíz év alatt birtokértékének 26 %-át veszítette el, Alsófehér 13 és 4 tized százalékát, Szolnok-Doboka... Vagy arra kíváncsi elnök úr, hogy név szerint kik kitől vásároltak? Azzal is szolgálhatok. Sőt, azt is tudom, ki miért adta el birtokát, vagy annak egy részét.” (Nyíró József i. m.)

Érdemes megjegyezni, hogy a volt Román Királyság területén ma sincs telekkönyv – míg a volt Magyar Királyság területén legalább Mária Terézia országlása idejétől van. Ezek után igazán érdekelne, hogy ma Bukarestben miként intézik ezeket az ügyeket?

Végezetül még csak annyit, hogy Illyés Gyula írta, a múlt század ötvenes éveiben, hogy mi már annyit nyújtottuk kezünket, békét és barátságot ígérve, azon népek felé, amelyek ezt tették velünk, de ők még soha nem viszonzták ezt. Még csak válaszra sem méltatnak bennünket. „Quo usque tandem abutere, Catilina, patientia nostra?” Magyarul: „Meddig élsz még vissza türelmünkkel Catilina?” (Cicero első beszéde Catilina ellen, Kr. előtt 63. december 5-én.)

Lehet, hogy íróink jobban érezték helyzetünket, mint azok, akik magukat politikusnak képzelték?

„Azt hiszed, ezt a háborút mi veszítettük el 1918-ban? Fenét. Ne hidd. A kiegyezéstől csinálták a forradalomig. Kivándorló irodákat állítottak fel állami segédlettel, nemzetrontó újságokat pénzeltek verejtékes adókból, megölték a kisipart, pedig ezekből kellett volna a kivénhedt, földjevesztett középosztály helyett egy új, gerinces középosztályt kinöveszteni. Ehelyett csináltak egy hazátlan, vallástalan nemzetközi polgár munkásságot, amely az első alkalommal belemart az országba...

– Igaz...

– És most mi történik? Zsellér Péter és Pál otthagyják a falut. Urak lesznek és önmagukat adminisztrálják, ahelyett, hogy lekaparnák a kérget a magyar parasztról, akik nélkül ez az ország már régen az ördögé lenne! Egyáltalán, ez a szó, hogy 'úr', maga is csalás. Valamikor úr volt az, aki vezetett és meghalt az országért. Úr volt az, aki hazát szerzett és megtartotta. Nem törte a kapa a tenyerét, mert a kard soha ki nem szakadt a markából. Nem dolgozott, mert nem ért rá dolgozni. Az országvédő kardot aztán letették, a harcok elmúltak és az uraságból nem maradt meg más, mint a dologtalanság... Először csak a fizikai, azután a szellemi tétlenség... Nézz rám! Tizennyolc éves koromban eltörtem a szálvasat és úgy beszéltem latinul, mint Tacitus, ma pedig annyi erőm sincs, hogy tisztességgel megvárjam, amíg megássák a gödröt, ahová bedugnak...” (Fekete István: Zsellérek. 220. oldal. A kötet a Királyi Magyar Egyetemi Nyomda pályázatán első díjat nyert. 1945 óta a tiltott könyvek listáján szerepelt.)

Saját vélt, vagy valóságos bűneink mellett, még mi okozhatta országunk ekkora veszteségét? Nem csak mi mondjuk, a történelem tárgyilagosa figyelői közül többen is megállapították, hogy példa nélkül áll Európa történetében. *Egyedül elveszítettünk két világháborút.* A teljes részletességre való törekvés igénye nélkül vizsgáljuk meg ezt is.

Már többen megállapították, hogy az Első Nagy Háború, nem csak Európa történetében *sok tekintetben egyedülálló.* Egyedülálló – számunkra talán leginkább azért – mert Árpád népének honfoglalása óta első alkalommal alakult egy valóban egyedülálló helyzet. Az újkori Európa történetében először, egy időben meggyengült Európa mindkét szélén a meghatározó politikai erő: Nyugaton, az – újabban az USA által támogatott – Anglia, és Európa keleti szélén meghatározó új erő, az Orosz Birodalom.

A középkori nagy Magyar Birodalom évszázadokon át fenntartotta a rendet Európa közepén. Kezdetben legtöbb háborúban legyőzte, rendre adófizetőjévé tette és mindkettőt túlélte a két szélén akkor uralkodó birodalmakat: Bizáncot és a valójában, mindig csak valamiféle bizonytalan birodalomként létező Szent Német-római Birodalmat, a „Reich”-et, amiről Rousseau azt mondta, hogy nem volt szent, nem volt római és a legkevésbé volt birodalom.

Midőn a török és a mongol hadak Bizáncot szétverték és szerepét Keleten fokozatosan az Orosz Birodalom vette át, az ellenünk folytatott és egyes nyugati államok által támogatott, so-

rozatos török támadásokat már nem tudtuk feltartóztatni, kényszer-szövetkezetünk a Reich töredékét képező, maradék Habsburg birtokkal, Ausztriával. Ez a házasság sem volt civakodás mentes, de egy ideig épp ez az új szövetség tartotta a rendet és az egyensúlyt a két szél között.

Az évszázados rend megbomlani látszott, amikor Otto von Bismarck vezetésével megalakult az új német állam (Versailles, 1871. január 18: egységes Német Császárság), ami a középnek új súlyt adott, miáltal *megbomlani látszott az évszázados európai „harmónia” és ez félelmet keltett mindkét szélén.* Az új német állam megalakulásában döntő és történelmi szerepet játszott az ugyancsak újonnan alakuló, vagy átalakuló osztrák–magyar állam, aminek pont egy magyar külügyminisztere lett, aki feltűnően jól megértette magát Bismarckkal. *Ezt az új központi hatalmat pedig szét kellett verni. Ebben a történelmi helyzetben Európa mindhárom része utat tévesztett és kitört az első Nagy Háború.* A háborúban összeomlott az Orosz Birodalom és utódja az érintett népek borzalmas szenvedését hozta közel száz éven át.

Európa nyugati felén elérkezettnek látták, hogy leszámoljanak a központban lévő ősi ellenséggel, ami Németország lealázást is eredményezett, miáltal hatalomra segítették Hitlert, ami a második Nagy Háborút szülte.

Mindkét háború után kíméletesen bántak Ausztriával, hiszen a központban igazából az ősi „ellenlábassal”, a Magyar Királysággal kellett leszámolni – ami sikerült is. A központban bennünket sújtott minden a legjobban és a legtovább, így a bolsevizmus is, hiszen akartunk nélkül csak nálunk lett, maradt és uralkodott, méghozzá a leghosszabb ideig. Ez ellen is fellázdadtunk, mint évszázadokon keresztül valamennyi elnyomónk ellen, de ez a harcunk is véresen leverett, mint a többi, és elárulva rabok maradtunk – mint a többi ilyen alkalommal. Minden esetre: 1849 és 1956 között az Orosz Birodalom három alkalommal is leverte szabadságunkat. *A Magyar Királyság életében egyedülálló lett, hogy – mindezek következtében – fennállása történetében először egész területe tartósan idegen megszállás alá került.*

A Magyar Királyság többször is utat tévesztett. IV. Béla lefejeztette a hozzá küldött tatár követeket. A török szultán mind béke-, mind pedig fegyverszövetségi ajánlatait a magyar királyok rendre elutasították. Ennyi és ilyen súlyos történelmi hibát következmények nélkül elkövetni nem lehet.

Mindazonáltal, a második Nagy Háború során, a szétszaggatott roncsország sokszázezer menekült tudott befogadni, lett légyen az magyar, lengyel, vagy zsidó – rajtunk nem segít a mai napig senki. Egyedül a Magyarok Istene. (Csak Csehszlovákiából több mint negyvenezer szlovákiai zsidó menekült Magyarországra a belügyminisztérium adatai szerint. Lengyelországból százhuszezer ember, főleg katona. Grzegorz és Krystyna Lubczyk: Emlékezés. Lengyel menekültek Magyarországon 1939-1946. RYTM Kiadó, ISBN 9788373993785).

Napjainkban nagy divattá vált, az újból föltámadt a lengyel mondóka: „Polak, Wegier, dwa bratanki, i do szabli, i do szklanki, oba zuchy, oba zwawi, niech im pan bóg blogoslawi!”, azaz: „Lengyel, magyar két jó barát, együtt harcol, s issza borát, vitéz, s bátor mindkettője, áldás szálljon mindkettőre!” Ami nem baj – mert csak szeressük azt, aki minket is szeret. A Trianonban minket is megrabló Lengyelország ma, a területe és a népessége nagyságát tekintve, legalábbis európai középhatalom. Tudva lévő, hogy a közel ezerévi lengyel–magyar szomszédság idejéből egyetlen olyan esemény sem ismert, hogy a lengyel minket megsegített. Arról viszont egész estét betöltő műsort adhatok, hogy mikor, hol és hogyan segítette a magyar a lengyelt.

Az 1979. évi frankfurti könyv világvásár nyugati magyar irodalmat kiállító pavilonjából, a Szabad Európa Rádió „Ötágú Síp” című műsorában, riportműsort közvetített. Ezen műsor keretében *egy könyvet* ismertettek részletesen is. Íme, ezen ismertetés teljes szövege:

„Több érdeklődő vett kezébe, egy puhakötésű, kékfedelű könyvet kíváncsiságból: vajon mit tartalmazhat, egy EX ORIENTE LUX című és fedőlapján Közép-Kelet-Európát ábrázoló kötet?

A kettőszáz oldalas magyar munka szerzője, a Svájcban élő dr. Urbán György, aki arra tett kísérletet, hogy Magyarország demokratikus jövőjét felrajzolja. Abból a feltevésből indult ki,

hogy egy napon megszűnik a szovjet hegemonia, és Magyarország ismét szabadon döntheti el: milyen keretek között és milyen társadalmi berendezkedéssel kíván élni.

A szerző helyesen ismerte fel a jövőről való gondolkodás igényét, ám könyvébe vetett egy futó pillantás is meggyőző arról, hogy eléggé utópisztikus és optimista módon képzei el annak lehetőségét, amit elfogadni és megvalósítani érdemesnek lát.”

A műsor elhangzott október 20-án 20,40-kor, 21-én 9,40 és 18,40-kor, valamint 22-én 14,40-kor. A riportműsor íróját, a fordulat után Magyarországon többször kitüntették, mint „nagy hídépítőt” – aki a könyv íróját viszont akkor – ugye? – utópista optimistának nevezte.

Ezt a kis emléket csupán azért idézem, mert a könyv írójaként már akkor is voltam és máig maradtam *eltökélt híve a közép-európai népek barátságának és együttműködésének*. Mindmáig ebben látom felemelkedésünk, sőt megmenekülésünk egyetlen útját. Még akkor is, ha Európa messze eltávolodott attól, amit közös útjának megálmodói elénk tártak: a nemzetek Európáját. Éppígy igen távolinak tűnik a közép-európai népek barátsága. Valaki nekem mostanában azt írta, hogy még soká tart, amíg a salak letisztul.

Napjainkban a magyarok körében sokan hirdetik, hogy Erdélyt vissza kellene csatolni Magyarországhoz. De, hogy mit tennének, a Nagy Magyar Alföld közepén élő több mint egymillió románnal – arra csak egy válasz van: visszaküldjük őket oda, ahonnan jöttek. Azokat is, akik Erdély területén éltek és élnek? Tényleg? Mennének? Ki kényszerítené őket? Milyen erővel? És kit hozunk helyettük? Svábokat? Olaszokat? Angolokat? Fülöp szigetieket? Kínaiakat? Akkor úgy járnánk, mint a magyar földesurak a török vész után.

Hirdetik azt is, hogy „eljött az idő Trianon revíziójára!” Igazán? Magyarországon mindkét szerződés közjogilag nem létezik – de gyakorlatban *igen*. A többieket ki kényszerítené?

Na és Magyarország olyan állapotban van-e, hogy fel tudna dolgozni egy ilyen eseményt? A Központi Statisztikai Hivatal felmérése szerint ma minden harmadik magyar gyermek „egyszemélyes családban” nő fel. Az MTA elnöke, 2014 márciusában bemutatott egy tanulmányt, amely szerint a magyarországi diákok 20 %-a funkcionális analfabéta. Ez azt jelenti, hogy tudja írni, olvasni, de nem tudja megérteni a magyar szöveget. Ezen diákok 28,5 %-a még a legegyszerűbb matematikai műveletek elvégzésére is képtelen. Egy másik MTA felmérés szerint, a magyar középiskolások fele, ha felnő, nem akar itt maradni. A legtehetségesebb és a legjobb anyagi helyzetben lévő érettségizők közül egyre többen folytatják tanulmányaikat külföldön, az elitgimnáziumokban érettségizőknél már 30-50 százalék ezek aránya. A jó szakemberek kiáramlása az országból már évtizedes és milliós nagyságrendű folyamat. Az idei tél nem volt túl kemény; az országban megfagyott 234 ember. Tényleg nem hiányzik nekünk már más, mint úgy hét-nyolcmillió szomszéd?

Na és milyen állapotban van ma Európa? Kishore Mahbubani politológust, aki sok éven át Szingapur nagykövete volt az ENSZ-ben, kérdezte Gordana Mijuk, London (általam kiemelt részletek): „A nyugati országok 200 éven át sikeresen alakították a nyugati demokráciát – most ennek vége szakad. Átveszi a vezetést a Kelet, élén Kínával. Nyugat ezt elaludta. Nyugat nem bízik saját jövőjében sem – még soha nem voltak a nyugati emberek ennyire pesszimisták. A világ többi részében viszont növekszik az optimizmus. Egy ilyen pszichológiai forradalom folyik. Egy 2017. évi felmérés szerint, a régi ipari államokban a 20-35 éves emberek mindössze 36 %-a gondolja, hogy a jövőjük javul. A fejlődő országokban ez 71 % – és ez mindent megváltoztat. Nézzünk egy másik statisztikát. Az USA adta 1980-ban a világ ipari teljesítménye egynegyedét, Kína 2,2 %-át. Kína 2017-ben túlszárnyalta az USA-t. Nem Amerika teljesítménye csökkent, hanem az arány változott az összteljesítményben. Nyugat, hosszú időn át formálta a világot és a legsikeresebb civilizációvá tette. Neki köszönhető a reneszánsz, a felvilágosodás, a tudományos módszer. De most ez a világ leáldozóban van. Eddig még egyetlen nyugati személyiségnek sem volt bátorsága ezt kimondani. Nyugat befeküdt a hálókocsiba és nem vette észre, hogy felemelkedik két hatalom: Kína és India.

Észrevétlenül végbement Ázsiában egy olyan forradalom, amely a Nyugat felismeréseire épül. Ezer évig az ázsiai társadalmak mélyen feudálisak voltak. Erőszakos uralkodók uralkodtak és az egyes személy sorsát, kivétel nélkül, születése meghatározta. Ez ellen a gondolkodásmód elleni felkelés a 20. században hihetetlen felszabadulást hozott. Az egykori uralkodók felismerték, hogy népükért felelősséggel tartoznak.

Kínától nem kell félni, nem áll érdekében a világ meghódítása. Kína tovább akar növekedni, s egy háború újra, messze visszavetné. Vonatkozik ez Putyin Oroszországra is. A NATO kibővítését a Nyugat agresszíven erőltette. Abszolút felesleges és az USA valamint Európa legnagyobb stratégiai hibája volt, hozzájárul a Nyugat lehanyatlásához, csak megalázni akarták az oroszokat. Putyinnak muszáj volt erre válaszolni – nem volt más választása.

Európa be kell lássa, hogy érdekei eltérnek az USA érdekeitől. A földrajzi politikában (geopolitika) – a földrajz a mérvadó. Az USA számára a legnagyobb kihívás Kína – Európa számára pedig Afrika. Afrika népessége 1950-ben fele volt az európaiénak. Afrika 2100-ban tízszer nagyobb népességgel fog rendelkezni, mint Európa. Ha ez a világrész gazdaságilag nem fog növekedni, akkor annak kétségbeejtő következménye lesz Európa számára. Tessék gondolni a menekült rohamra. Ezért Európa azzal az országgal kell összedolgozzon, amelyik ott beruház, és ez Kína.

Nem gondolom, hogy baj a demokráciával van. Az egyes országokban túl sok hibát követnek el. Remélhetőleg ott hamarosan okosabb emberek veszik át a vezetést.”⁵

A londoni St. Mary's University Twickenham és a párizsi Katolikus Intézet most megjelent tanulmányából az derül ki, hogy a 16-29 év közötti magyar katolikus fiatalok csupán három százaléka jár vasárnaponként templomba. Ausztriában ugyancsak három százalék ez az arány. A belgiumi fiatalok közül még kevesebben járnak templomba – két százalék. Litvániában öt, Németországban 6, Svájcban nyolc százalék a templomba járók aránya. A lengyel fiatalok 47 százalékkal kiemelkednek, Portugáliában 27, Írországban 24 százalék. A tanulmány a 2014-es és 2016-os European Social Survey (Európai Társadalmi Felmérés) adataira épül. Összességben az látszik a tanulmányból, hogy Európában egyre kevesebb azoknak a fiataloknak a száma, akik vallásosnak tartják magukat. Stephen Bullivant angol vallásszociológus és teológus, a tanulmány egyik szerzője viszont arra mutat rá, hogy a fogyatkozó hívő fiatalok egyre elkötelezettebbekké válnak. Megdöbbenő, hogy a megkérdezett fiatalok nagy része (Csehországban 91 százaléka) vallástalannak mondta magát. Hollandiában, Csehországban, Spanyolországban, Nagy-Britanniában, Belgiumban, Franciaországban és Magyarországon a megkérdezett 16-29 év közötti fiatalok több mint a fele esküvőkön és temetéseken kívül még nem vett részt istentiszteleten. (Mi tegyük hozzá, hogy ezek közül *nem minden országban volt kommunizmus*.)

Na és milyen állapotban van ma az Európai Unióban a mi térségünk? A Globopolis nemzetközi kutatóintézet 2018 márciusában hozta nyilvánosságra annak a felmérésnek az eredményét, amelynek keretében hat ország (Magyarország, Csehország, Lengyelország, Szlovénia, Lettország és Bulgária) adózási szabályait vizsgálták, kiemelt tekintettel arra, hogy a legnagyobb cégekkel mennyire tartatják be a törvényeket. A jelentésben két ország kiemelkedik: Magyarország és Csehország.

Magyarországot „Közép- és Kelet-Európa adóparadicsomának” nevezik. Ám ezek a menynyei állapotok csak a nagyvállalatokra vonatkoznak, és közülük is elsősorban az idegen kézben levő nagy cégekre. A közterhek elosztása a különböző méretű vállalatok között is aránytalan: a tizenegy legnagyobb vállalat összbevétele a hazai bruttó nemzeti össztermék 25 %-át teszi ki. Ám a társasági adóból befolyt pénznek mindössze 2 %-a származik tőlük. A 98%-ot a náluk kisebb cégek – a kis- és középvállalatok – fizetik a költségvetésbe. A 11 legnagyobb cég profitja után átlagosan 0,35 % adót fizet. A GE világítástechnikai multi 0.035 % társasági adót fizetett,

⁵ Gordana Mijuk: „Die Herrschaft der westlichen Welt ist zu Ende. Das sagt ein Mann, der es wissen muss.“ *Neue Zürcher Zeitung E-Paper*, 2018. 04. 21. <https://nzzas.nzz.ch/hintergrund/die-herrschaft-der-westlichen-welt-ist-zu-ende-ld.1379558?reduced=true>

míg az Audi német autóipari óriás egyetlen forintot sem. Mindeközben a GE közel 3000 milliárd, az Audi 138 milliárd forint, adózás előtti nyereséget termelt. Az egész térségben, Csehországban a legmagasabbak a cégekre kivetett közterhek. A tizenegy legnagyobb cég átlagosan hatvankétszer magasabb adót fizet, mint Magyarországon. Míg Magyarországon a nyereségük 0,35 %-át, addig Csehországban 21,7 %-át kénytelenek befizetni a költségvetésbe.

Ott éppen ezért aztán a bérekre, illetve a fogyasztásra nehezedő terhelés lényegesen alacsonyabb lehet. A személyi jövedelemadó három, az ÁFA hat százalékkal alacsonyabb, mint Magyarországon. A cseh gazdaság növekedési üteme tavaly több mint másfélszerese volt a magyarénak. A cseh munkavállalók fizetése pedig – amiből kevesebb adót fizetnek – több mint 30%-kal magasabb, mint a magyaroké (amely közelebb áll a románokéhoz). A cseh munkavállalók közel 40 %-a keres annyit, mint Magyarországon a legfelső 10 %. Vagyis, ami Magyarországon az elit, az náluk *a középosztály*. Csehországban feleannyi család él mélyszegénységben, mint Magyarországon, holott a népesség száma hasonló. (Mi tegyük a jelentés végére: Csehország a két világháború győztes hatalma.)

Tegyük hozzá az ilyen felmérésekhez, statisztikákhoz azt, amit erről G. B. Shaw mondott: vannak kis hazugságok, vannak nagy hazugságok és vannak a statisztikák. Az igazság most is elrejtve van, valahol e sorok között. Legyenek ezek csak gondolatébresztők és – *gondolkodjunk*. A gondolkodó ember a diktatúra és a diktátor legnagyobb ellensége. *Mert egyedül a gondolat szabad.*

Amire pedig nekünk valóban szükségünk lenne, az egy újabb honfoglalás – de kellene hozzá Árpád apánk honfoglaló népe és tyumenjei! Egyetlen jelre tízezrek szálltak lóra, neki mentek akár a sokszoros túlerőnek és győztek. *Mert akkor fegyelmezettek és hívők voltunk*. Hittünk vezéreinknek, akiket égi származásúnak hittünk.

Na és milyen volt *akkor*, a Kárpát-medence (és térségünk!) állapota? A 9. századi Suidas Lexikonban, a Karum bolgár kán fogságába esett avar hadi foglyok vallomásaiból arról olvashatunk, hogy a legnagyobb bajt az áskálódás okozza, „...*amely a kagánunktól a hű és igaz tanácsosokat eltávolítván, a kormányt gazemberek kezére juttatta. Aztán jött a bírák romlottsága, akiknek az lett volna a tisztük, hogy a népnek igazságot szolgáltatassanak, s a képmutatókkal és tolvajokkal cimboráltak. Továbbá a bor bősége részegeskedést szült, midőn testüket elgyengítették, egyszersmind eszüket is elvesztették. Utoljára következett a kereskedés szenvedélye, hogy romlásukat teljessé tegye: az avarok kalmárokká lettek, egyik csalta a másikat, s testvér restvérét áruba bocsátotta. Ezek voltak uram, szerencsétlenségünk siralmas forrásai.*”

Na és hová lettek honfoglaló vezéreink, akik közül, háromszáz év múltán, amikor letörött az „utolsó aranyágacska” Álmos, illetve Árpád apánk fájáról, akkor már, a honfoglaló vezérek jussán, csak egyetlen ember, Csák Máté jelentkezett a vezérségre. Az új király minden ellenfelét legyőzött, de ezt az egyet tisztelte: „*Hogy azok a fejedelmi személyek, akik a tulajdon szabad akaratukból választották Álmost urukká, sem ők maguk, sem fiaik soha, semmi esetre ki ne essenek a vezér tanácsából és az ország tisztsegeiből*”. (Vérszerződés. Anonymus: „Gesta Hungarum”. Nem Hungarorum!)

Már 1222-ben így panaszolá helyzetét Tiborc, az egyszerű honfoglaló magyar, „Bánk bán” (Katona József drámája, 1819) nagyúrnak, a király személyének:

„Ő csorda számra tartja gyülevész
Szolgáit! Éppenséggel mintha minden
Hajszála egy őrzőt kívánna; sok
Meránit, olykor azt hinné az ember,
Hogy tán akasztani viszik, úgy körül
Van véve a léhűtőktől, s mi egy
Rossz csősz alig tudunk heten fogadni.
Ő táncmultságokat ad szüntelen,

Úgy, mintha mindég vagy lakodalma, vagy
Keresztelője volna: és nekünk
Szívünk dobog, ha egy csaplárlegény az
Utcán előnkbe bukkanik, mivelhogy
A tartozás mindjárt eszünkbe jut.
A jó merániak legszebb lovon
Ficáncolódnak – tegnap egy kesej,
Ma szürke, holnap egy fakó: – nekünk
Feleség- és porontyainkat kell befogni,
Ha veszni éhen nem kívánczunk.
Ők játszanak, zabálnak szüntelen,
Úgy, mintha mindenik tagocska benne
Egy-egy gyomorral volna áldva: nekünk
Kéményeinkről elpusztulnak a
Gólyák, mivel magunk emésztjük el
A hulladékot is. Szép földeinkből
Vadászni berkeket csinálnak, a-
Hová nekünk belépni nem szabad.
S ha egy beteg feleség, vagy egy szegény
Himlős gyerek megkívánván, lesújtunk
Egy rossz galambfiat, tüstént kikötnek,
És aki száz meg százezret rabol,
Bírāja lészen annak, akit a
Szükség garast rabolni kényszerített.”

„Nekünk Mohács kell!” – írta Ady Endre *a huszadik század elején*.

Erdély esetében van egy igen komoly elgondolkodásra méltó új esemény. A legutóbbi elnökválasztáson a nagyszebeni, szász származású polgármestert választotta elnöknek egy kivétellel valamennyi erdélyi megye, míg a román származású elnökjelöltet egy kivétellel valamennyi Regát-beli megye. Lehet, hogy Románia két része, még tényleg nem forrott teljesen egybe? Nem azt mutatja-e ez elég meggyőzően, hogy számunkra talán még a nagy európainál is inkább *a közép-európai együttműködésnek lenne jövője*? Hiszen valamennyiünknek hosszú ideje egy a múltja és – miként a jelenünk, feltehetően, belátható ideig – *a jövőnk is közös*.

Lehet, hogy az úgynevezett „visegrádiak” felismerték helyzetünket és a dolog ebbe az irányba halad? A napjainkban körvonalaazódó visegrádiak–osztrák–olasz és a Balkánon összevissza alakuló együttműködés, mintha ugyanazt hozná létre, mint amit a Szövetséges és Társult Hatalmak az első Világháború után gondosan szétverték.

Figyeljük a történelmet. – Historia est magister vitae!

Apponyi Albert gróf azt mondta, amikor a magyar küldöttség vezetőjeként Trianonban tudomásul vette Magyarország halálos ítéletét: „Önök most megásták Magyarország sírját, de Magyarország ott lesz a temetésén mindazon országoknak, amelyek most itt megásták Magyarország sírját.”

Amen!

Zürich/Budapest, 2018. december 1.

FORRÁSMUNKÁK

Molnár Kálmán: *Magyar közjog*
Alkotmányjogi reformok az 1937 és 1938 években
Bölöny József: *Sacra Regni Hungarici Corona*
(Acta III/1, 42-43 oldal)

Nyíró József: *Néma küzdelem.*
Hídfő Baráti Körének kiadása, California

Kováts Zoltán: *A románok.*
(Acta XI/1, 164-168 oldal)

FONTOS IRODALOM

Corpus Juris Hungarici – Magyar Törvénytár
Echart Ferenc: *Jog- és alkotmánytörténet. – A magyar történetírás új útjai.*
Szerk.: Hóman Bálint. Budapest, 1931
Magyar Alkotmány- és jogtörténet. Budapest, 1946
A szentkorona-eszme története. Budapest, 1941
Dr. Csonkaréty Károly: *A magyar történelem 1100 éve a jogforrások tükrében.*
Budapest, 1997. ISBN 963 7270 90 6
Csihák György: *Magyar állampolitikai alapokról a 21. század elején.*
(Acta XXV/3, 104-113 oldal)
Csihák György: *Trianonról – tárgyilagosan. Adatok és gondolatok a trianoni békeszerződés
sünnével kapcsolatban.* (Acta XXX/3)
Dümmert Dezső: *A két Hunyadi.*
Panorama 1985. ISBN 963 243279 7
Kovachich Márton György: *Vestigia comitiorum apud Hungaros.* Buda, 1790.
235-243 p.
Bartoniek Emma: *Corona és Regnum.*
Századok, 1934. évf.

A magyar békeszerződés és a becikkelyező törvény szövege, 1920. június. Ordo törvénytár és
rendeletár kiadása, Budapest, 1921. Dr. Alkéri Kálmán és tsai. *Egyedüli hiteles kiadása ma-
gyar nyelven.*

Kihirdettetett: az Országos Törvénytárnak 1921. évi július hó 31. napján kiadott 14. számában
Aláírás: Trianon, 1920. június 4
Becikkelyezés: 1920. november 13. 1920. XXXIII.tc.
Életbe lépett: 1921. július 26

*A trianoni és a második világháború utáni (Párizs, 1947. február 10)
békeszerződés hiteles, angol nyelvű kiadása:*

Major Paece Treaties of Modern History 1648-1967. Volume III. Chelsea House Publisher in
association with McGraw-Hills Books Co. New York, Toronto, London, Sydney
A Trianon szerződés aláírói: *Alfred Drasche-Lazar de Thorda*, Envoy Extraordinary and Mi-
nister Plenipotentiary, *Gaston de Bénard*, Minister of Labour and Public Welfare

Az Amerikai Egyesült-Államokkal 1921. évi augusztus hó 29. napján Budapesten kötött békeszerződés becikkelyezéséről az 1921. évi XLVIII. törvénycikk rendelkezett. A törvény szövegét lásd <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3¶m=7504>

A Párizsba kötött Magyar Békeszerződés és Mellékletei, az 1947. évi XVIII. tc.

Életbe lépett 1947. szeptember 15/11800-1947. Kormány számú rendelet/M.K. 233-234. szám. Térképmellékletek 1. sz. függelék

Hiteles magyar szöveg: United Nations Treaties etc. 341.24(4391)U-58 sz.

AJÁNLOTT FONTOS OLVASMÁNY

Kurt Lenk: Ideologie/Ideologiekritik. In: Pipers Wörterbuch zur Politik. Herausgegeben von Dieter Nohlen. Bd. I. Politikwissenschaft. München/Zürich 31989.

Karl Möckl: Der Regionalismus und seine geschichtlichen Grundlagen. In: Regionalismus. Phänomen – Herausforderung für Europa. Eine Einführung. (Herausgegeben von) Fried Esterbauer. München 1978.

Otto Dann: Die Region als Gegenstand der Geschichtswissenschaft. In: Archiv für Sozialgeschichte 23 (1983).

Dirk Gerdes: Regionalismus. In: Pipers Wörterbuch zur Politik. Bd. 1.

Wolfgang Köllmann: Zur Bedeutung der Regionalgeschichte im Rahmen struktur- und sozialgeschichtlicher Konzeptionen. In: Archiv für Sozialgeschichte 15 (1975).

Lengyel K. Zsolt: „Östliche Schweiz” und Siebenbürgen. Aus der Geschichte ungarischen Alternativvorstellungen zur großrumänischen Staatsidee. In: Siebenbürgerische Semesterblätter 6 (1992).

Günther H. Tontsch: Minderheitenschutz in Südosteuropa seit dem Ersten Weltkrieg. In: Minderheit und Nationalstaat.

Heinrich Oberreuter: Autonomie. In Staatslexikon. Recht – Wirtschaft – Gesellschaft. Herausgegeben von der Görres-Gesellschaft. 7., völlig neu bearbeitete Auflage. Bd. I. Freiburg/Basel/Wien 1985.

Bárdi Nándor: Impériumváltás Székelyudvarhelyen 1918-1920. In: Aetas 1993, Nr. 3.

Grandpierre Emil: Memorandum. Kolozsvár, 1925. augusztus 11. A magyar autonómia vázlat. (Kolozsvár, 1921/1922). Mindkét irat: Gróf Bethlen György hagyatéka, magántulajdonban.

N. P.: Erdélyi Svájc. In: Ellenzék. 1922. május 6.

In jurul declaratiilor dlui Vaida. In: Patria 3 (1921) Nr. 12.

Richard Csaki: Kulturpolitische Organisationsfragen des Deutschtums in Rumänien. In: Der Auslandsdeutsche 8 (1925).

Rainer-Olaf Schultze: Föderalismus. In: Pipers Wörterbuch zur Politik. Bd. II. Westliche Industriegesellschaften. München/Zürich 1983.

Krenner Miklós (Spectator): Az erdélyi út (Válogatott írások). A kötet anyagát válogatta, sajtó alá rendezte, és a bevezető tanulmányt írta György Béla. Székelyudvarhely 1995.

József Galántai: Trianon and the Protection of Minorities. Boulder/Colorado 1992.

Szekfű Gyula: Három nemzedék és ami utána következik. Budapest, 1934, (utánnnyomás: Budapest 1989).

Napkelet (Budapest) 55 (1925): Az erdélyi probléma. In: **Magyar Kisebbség** 4 (1925).

Gyárfás Elemér: A kormány földosztási ünnepe. (1922). Ugyanez in: **Erdélyi problémák 1903-1923.** Cluj-Kolozsvár 1923.

Jancsó Benedek: A kalotaszegi tagozat gyűlése. 1925. Magyar Országos Levéltár, Budapest, K 28.

Nicolae Edroiu – Vasile Puscas: Maghiarii din România. Cluj-Napoca 1995.

MEGJEGYZÉS

Acta = [Acta Historica Hungarica Turiciensia](#) – a [Zürichi Magyar Történelmi Egyesület](#) kiadványa ([Elektronikus könyvtár](#))

Megtalálható: az Egyesület honlapján: www.zmte.org

Itt megtalálható a két békeszerződés eredeti szövege magyar nyelven

továbbá a [magyar](#) és az [európai](#) digitális könyvtárban, valamint a [Schweizerische Nationalbibliothek/](#) (Svájc Nemzeti Könyvtára) katalógusában „[Helveticat](#)” címen hivatkozható az MTA Magyar Tudományos Művek Tára (MTMT) egyéni adatbázisában

ÖSSZEFOGLALÓ TÁBLÁZAT

MAGYAR NEMZET A MAGYAR TÖRTÉNELMI ALKOTMÁNYBAN ÉS ÁTVEZETÉSE A MAI VILÁGBA

MAGYAR *EMBER* (egyenjogú férfi vagy nő)

CSALÁD

NAGYCSALÁD

magyar NEMZETISÉG nationalitis

(ez eddig vérszerinti kapcsolat, PÉLDÁUL egy TÖRZS)

amiből lehet később TÖBB NEMZETISÉG szövetsége,

PÉLDÁUL a „GENS HUNGARORUM” ami egy TAGJA, *Membrum* a koronánknak,
amihez csatlakozhat más törzs és nemzetiség, mint egy másik *Membrum*:

pl. SZLOVÁK, ROMÁN, ZSIDÓ STB. (ami szintén lehet egy-egy törzsszövetség is)
amennyiben a magyar állam polgárai **akarnak** lenni,

(VÉRSZERZŐDÉSSEL LEHET **CSATLAKOZNI** BÁRMELYIK NEMZETISÉGHEZ VAGY TÖRZS-
HÖZ), ezek együtt

Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae – a korona teste

és a király **Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae**,

ez – tehát a fejjel együtt - a

MAGYAR NEMZET (natio hungarorum), ami a korona

egész teste **Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae**

ÉLHET

MAGYARORSZÁGON mint magyar *állampolgár*

és aki élhet KÜLFÖLDÖN

KÉNYSZERBŐL

és

SAJÁT AKARATÁBÓL

TRIANON

és

MENEKÜLT

KIVÁNDOROLT

TÖMBBEN és SZORVÁNYBAN

TÖMBBEN ÉS SZORVÁNYBAN

TÖMBBEN ÉS SZORVÁNYBAN SZÉKELY-

FÖLD TURÓC MEGYE

CLEVELAND

ZÜRICH

CLEVELAND

ZÜRICH

CSALLÓKÖZ

SZATMÁR

EGYETEMES (teljes) MAGYARSÁG

az egész magyar nemzet

EGYSZERŰBEN KIFEJEZVE

A MAGYAR NEMZET, A NATIO HUNGARORUM A KORONA TESTE:

Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae, amihez jön a király a **Caput Sacrae Regni Hungarici Coronae**, tehát csak a feje, a kettő együtt a **Totum Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae**, a korona egész teste.

A **Corpus**, a test több tagból (**Membrum**) áll. Az egyik tag a **Gens Hungarorum**, ami **inkább megfelel a nyugatiak nemzetének**, de ez nálunk csak a **hunok vérszerinti közössége** (palócok, székelyek, kunok stb.), tehát egy **Membrum**, egy törzsszövetség, amiben **több nemzetiség** van. Hozzájön a többi tag, azaz **Membrum**, a többi nemzetiség (együtt képezhetnek szintén egy-egy törzset, több törzs egy-egy törzsszövetséget): a tót, a román, a zsidó stb., amennyiben a magyar állam polgárai **akarnak** (tudnak) lenni. Ami tehát a **Corpus Sacrae Regni Hungarici Coronae** – ami így a történelmi alkotmányunk szerint: az (**EGYETEMES teljes**) **MAGYAR**

NEMZET. Igaz akkor is, ha **nincs Caput** – vagy a „Caput” kormányzó, vagy köztársasági elnök.

Jegyezzük meg, hogy minden nemzet joga megnevezni önmagát és a többi. Ma már magyaroknak is nehéz megérteni mindezt, mert nem tanuljuk. De ügyelnünk kell: a jogszabályokat nálunk is pontokba, paragrafusokba foglalták. Csak az alkotmány „történelmi”, ami azt jelenti, hogy a Corpus Juris Hungarici-ben (a Magyar Törvénytárban), **megtalálható** a Magyar Történelmi Alkotmány, ahol viszont senki ne keressen egy ilyen *táblázatot*. A mi alkotmányunk *nem pontokba foglalt, karta alkotmány*. A *történelmi alkotmány szellemében* kell **cselekedni**, a szellemét kell **felfogni**, az egészét kell **érteni**. Deák Ferencről feljegyezték, hogy jurátus, tehát egyetemista korában, ha felolvastak egy sort latinul a Magyar Törvénytárból, akkor ott folytatta latinul. A magyar országgyűlésben mindenkinek latinul kellett felszólalnia. Ez volt az igazi **nemzeti-nyelvi egyenrangúság** - az Európa közepén több mint ezer éven át fennálló - keresztény Magyar Királyságban.

NÉHÁNY FOGALOM

a Magyar Történelmi Alkotmány alapján a Corpus Juris Hungarici – a Magyar Törvénytár-ból
HELYES MAGYAR FORDÍTÁSBAN és értelmezésben

SACRA REGNI HUNGARICI CORONA

Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája
(Szentkorona, Magyar Korona?)

REX HUNGARORUM

Hunország (Hunok Országának) királya
(Magyar király?)

CAPUT SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE

Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája Feje (a király, vagy a köztársasági elnök)

SACRA CORONA RADIX OMNIUM BONITUM ET JURII

A Megszentelt Korona minden jog és tulajdon forrása

MEMBRA SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE

Hunország (Hunok Országának) megszentelt Országkoronája Tagja;
*amit valamennyi együtt alkot, az az **EGÉSZ (teljes) MAGYAR NEMZETET***

GENS HUNGARORUM (egy MEMBRA)

A Hunok (vérszerinti) Közössége. (A nemes magyar nemzet?) *Nincs egyetemlegesen elfogadott magyar fordítása.* (Egy CSALÁD, egy NAGYCSALÁD, egy NEMZETSÉG, egy TÖRZS, egy TÖRZSSZÖVETSÉG – mint pl. Árpád honfoglaló népe (Vérszerződés!), pl.: palóc, székely, kun, avar, besenyő, szarmata, herény, csécsény, kazár, matyó, jász, hun stb. Külön-külön és együtt is, NEMZETISÉGÜK: *magyar*)

CORPUS SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE

Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája Teste (valamennyi MEMBRA együtt, ha **akarja** és - az állam polgára. Kivétel ez utóbbi alól, ha valakit *kényszerítene* állampolgársága elhagyására; de azért őt a Korona misztikuma ide tartja). Ide tartozik a korona többi tagja is: szász, tót, sokác, bunyevác, horvát, szlovén (sclavon), szerb, rác, cigány, román, zsidó,

rutén, hucul stb. *Ha hozzá vesszük a királyságot (CAPUT, a FEJ), akkor: TOTUM CORPUS SACRAE REGNI HUNGARICI CORONAE* – Hunország (Hunok Országának) Megszentelt Országkoronája Egész Teste – ami az **EGYETEMES (teljes, EGÉSZ) MAGYAR NEMZET – IDE TARTOZHAT BIZONYOS ESETBEN MÉG AZ IS, AKI NEM ÁLLAMPOLGÁRA A MAGYAR ÁLLAMNAK.**

ÖSSZEGEZÉS

Idézet Gábor Ferenc

a Magyarok Világszövetsége Erdélyi Országos Tanácsa elnökének
beszámolójából, könyvbemutatója alkalmával

Kedves Sorstársaim! A tíznapos körúton volt alkalmam széjjelnézni a Székelyföldön, találkozni, beszélgetni egyszerű és felelős tisztségben lévő emberekkel is. Néhány sorban szeretném megosztani benyomásaimat, meglehet, néhol szubjektív véleményemet a képről, ami megfogalmazódott bennem a Világszövetség által szervezett körút kapcsán. Nemcsak mint az Erdélyi Országos Tanács elnöke, de olyan egyszerű emberként is, aki mindennapjait úgy éli meg, hogy részese a körülményeknek, a környezetnek, amelyben minden erdélyi kénytelen létezni.

Mondhatnám, nincs is különbség a partiumi, illetve a székelyföldi lehetőségek, élethelyek között. Itt is, ott is, Románia! A román bukaresti hatalom léte mindenhol érezhető, mindennel, ami jellemzi! Türemkedő kivagyiság, kizárólagosság, szembeszökő „noi suntem stápani!” (Mi vagyunk a gazdák!). Pedig Székelyföldön a székely nép a többség! És mégis! Hatalmas román zászlók hirdetik a felsőbbrendűséget. A magyar nemzeti és a székely lobogók számkivetettek, még a Székelyföldön is, sok helyen! Tisztelet a kivételes helyeknek, ahol lobog székely zászló, jelezve, hogy van még székely gerinc.

Szembeötlő a sok eladó ház, sok helyen már romos is, jelentve, hogy a gazda már messze a Székelyföldtől. A parlagon hagyott, megdolgozatlan földek mindent elmondanak az állapotról. A szülőházak és anyaföld elhagyatottsága előre vetíti a jövőt! Idegen kézre, ebek harmincadjára kerül, ami erdélyi magyar. Pedig székelyföldi székelyek lennénk, meg erdélyi magyarok!

Sok településen feltűnően kevés a fiatal, a fásultság, beletörődés szinte sugárzik az utcákból. Mintha belefáradtunk volna háborúinkba, harcainkba. Jó, hogy még vagyunk, még hagynak létezni bennünket! Másodrangú polgárként, megtűrtként a Székelyföldön! Örülünk, hogy vannak képviselőink, érdekvédőink Bukarestben! Meg nemzeti kormányunk Budapesten, aki alkalomadtán segít, hogy politikusaink bekerüljenek a román politika sodrába, azonosuljanak az azal! Mert mi jólneveltek vagyunk Bukarestben a román parlamentben, úri emberek Marosvásárhelyen is, az Avram Jánku és a „felszabadító katona” árnyékában is.

Nem követelözünk, nem tiltakozunk a gyalázat ellen. Nem érdekel, hogy az erdélyi magyar közösség asztalára még az sem került vissza, ami rajta volt, nemhogy haladást értünk volna el az elmúlt huszonnyolc évben! Székelyek vagyunk és magyarok! Dőre elvárásaink vannak másokkal szemben, miközben szent jogunk és kötelességünk lenne megvédeni magunkat! Autonómiáról álmodozunk, holott látva-látjuk, hogy (ki)választottaink megadásra emelt kézzel lófrálnak a román politika porondján. Közben bennünket évek óta szembehazudnak!

1919-ben még volt remény, még létezett, a letargiába esett nemzetért harcolt a Székely Hadosztály. Ma még a Székely Nemzeti Tanács is a román politika mocsarában tesped. Ma már a Székelyföldön is előfordul, hogy verik a magyart...!

Bukarest még a zászlóinkat is tiltja, nemhogy autonómiát, önrendelkezést adjon! Budapest, ha segíteni akarna, az eladásra kerülő, még magyar kézen levő földek, ingatlanok ügyében

lépne, vagy éppenséggel a Székelyföldre hozná, küldené, segítené a magyar vállalkozókat, nem Bukarest és Galac irányába.

Lehet tiltakozni, hogy ez nem így van, hogy rendben vannak a dolgaink, de a tények nem azt mutatják! A száz év román hatalom alatt az erdélyi magyarság szinte megféleződött, a szülőföld lepusztulása pedig olyan méreteket öltött, mint talán soha még a történelem folyamán. Békeidőben!?

Amíg az erdélyi román nemzet az ezer éves magyar királyságban és annak támogatásával számbelileg, kulturálisan, öntudatilag fejlődött, gyarapodott és Erdély megőrizte gazdasági, kulturális értékeit, eladdig Trianon után alig száz évvel tehetetlenül, bűnös beletörődéssel, önfeladva szemléljük szülőföldünk kifosztását, leélését, tönkretételét. „Nagyrománok” és „jómagyarok” által. Oda az altalajkincsek nagy része, most hegyeinket, erdeinket tarolják, lopkodják. Fiataljaink színe-java már más országokat gazdagít tudásával, rátermettségével, élni akarásával. Pedig ha ismernék elődeik tetteit, a Székelyföld, Erdély értékeit, talán megérthetnék, hogy ez az a hely, ahol „Áldjon vagy verjen sors keze: Itt élned, halnod kell!”

Nem igaz, hogy rosszabb a világ, mint 1919 tavaszán volt a tárkányiak számára! Ők mégis megmaradtak, mert szerették, tisztelték saját értékeiket és méltóak akartak lenni elődeikhez, a székely gyepűörökhöz.

Az érték bennünk van, génjeinken keresztül örököltük ősainktól. Nekünk, ma élő gyepűöröknek tisztelnünk kell önmagunkat, úgy élve mindennapjainkat, hogy méltóak legyünk a székely gyepűör hagyományokhoz!

Fekete-Körös völgye, 2018. július.

